

ANTICKÁ KNIHOVNA

SVAZEK 9

PETRONIUS SATIRIKON

Milostné a veselé příhody
Encolpia a jeho přátel
za doby Neronovy

SVOBODA 1971

/24/ Nezdřel jsem se již déle slz a zvolal jsem na pokraji zoufalství: „Prosím tě, paní, přece jsi dala přinést doušek na noc!“ Ona zatleskala jemně rukama a pravila: „Takový bystrý člověk, zdroj duchaplnosti! Což jsi nepochopil, že ‚doušek na noc‘ se říká takovému tanečníku?“ Potom, abych také svému druhovi popřál něčeho lepšího, řekl jsem: „Proboha, Ascylos jediný při této hostině má vyjít naprázdno?“ „Kdepak,“ odpověděla Quartilla, „také Ascylos ať dostane doušek na noc.“ Na tato slova tanečník přesedlal, přešel k mému průvodci a málem by ho byl zadnicí a polibky rozetřel.

Giton stál při tom a div nepukl smíchy. Jakmile ho Quartilla zhlédla, vyptávala se s velikým zájmem, či je to hoch. Když jsem řekl, že je to můj miláček, ptala se: „Proč mě tedy nepolíbil?“ Zavolala na něj a vtiskla mu hubičku. Potom spustila ruce níže do jeho klína a ohmatala jeho šourek docela panicky: „Tohleto nám hezky poslouží k podráždění rozkoše zítra; dnes po úhoří nebudu si brát mříňky.“

/25/ Když to říkala, Psyché s úsměvem přistoupila k ní a pošeptala jí něco do ucha. „Ano, ano,“ přisvědčila Quartilla, „dobře jsi mi připomněla: když je tak nádherná příležitost, pročpak by naše Pannychis neměla být zbavena panenství?“ Ihned přivedli děvče dosti sličné, a jak se zdálo, ne starší sedmi let — byla to táž, jež zároveň s Quartillou vešla do našeho pokoje. Zatímco všichni tleskali a doléhali na zasnoubení, já jsem se hrozil a dokazoval jsem, že ani Giton, cudný hoch, není stvořen pro tak sprostý žert, ani ta dívka že není v tom věku, aby měla být vydána napospas muži.

„Ale kdež,“ řekla Quartilla, „což je mladší, než jsem byla já, když jsem se poddala muži poprvé? Ať na mne padne hněv mé paní Iunony, pamatují-li se, že jsem byla kdy pannou. Vždyť již jako dítě jsem se milkovala s ho-

šíky a potom postupem času jsem se držela starších chlapců, až jsem dospěla do nynějších let. A tak asi povstalo přísloví, že unese vola, kdo dovedl unést tele.“ Aby tedy můj miláček neutřil ještě větší pohany, zdvihl jsem se potají, abych byl přítomen svatebnímu obřadu.

/26/ Psyché již ovinula hlavu té dívky závojem, kinaed nesl vpředu pochodeň a opilé ženy tleskající postavily se v dlouhou řadu, ozdobily svatební komnatu necudným šatem — vtom také Quartilla, rozjařena rozpustilými žerty, sama vstala a chytivši Gitona, táhla ho do ložnice.

Hoch se arci mnoho nebránil a dokonce ani dívka nebyla smutna, aby se třásla strachy před tou svatbou. Zatímco oni tam leželi zavřeni, sedli jsme si na prahu ložnice a zvláště Quartilla zvědavě přiložila oko ke skulině zlomyslně rozšířené a pozorovala láskování dětí s vlnou pozorností. Také mne přitáhla pevnou rukou k té podívané; a protože se přitom naše tváře dotýkaly, pokradmu mě několikrát, když jí zbyla chvilka při dívání, našpuleny mi rty hubičkovala.

*

[Když se nám podařilo uprchnout odtud do našeho hostince,] vrhli jsme se na lože a beze strachu prospali zbytek noci.

Hostina u Trimalchiona

Nastal již třetí den a s ním vyhlídka na oběd na rozloučenou; ale byli jsme tolika ranami zbiti, že jsme myslili spíše na útěk než na odpočinek. A když jsme tak smutni uvažovali, kterak bychom unikli hrozící bouři, ukončil naše rozpaky jeden sluha Agamemnonův slovy: „A co vy? Nevíte, u koho se dnes něco dává? Trimalchio, výtečný

muž... má v jídelně hodiny a trubače zjednaného k tomu, aby hned věděl, kolik života mu uběhlo.“ Obléklí jsme se tedy pečlivě, zapomněli na všechny útrapy a vyzvali Gítóna, jenž otrockou službu velmi ochotně zastával, aby se k nám v lázni přidružil.

/27/ Zatím ještě oblečení jsme se procházeli, ba i žerty si více tropili a přistupovali ke skupinám hráčů. Najednou spatříme plešatého starce oblečeného v červenou tuniku, jak si hraje s míčem mezi vlasatými otroky. Naši pozornost však neupoutali ani tak ti chlápci, ač stáli za podívanou, jako pán sám, jenž obut v trepkách házel zelenými míči. Dopadl-li některý k zemi, již jej nezvedl, neboť otrok jich držel plný pytel a podával z něho hráčům.

Zahlédli jsme ještě jiné věci nevidané. Na jedné straně kruhu totiž stál jeden kleštěnec a na opačné straně druhý: první držel stříbrný nočník, druhý počítal míče, ne však ty, které létaly hráčům při odrážení z ruky do ruky, nýbrž ty, které spadly na zem. Zatímco jsme se divili tomuto přepychu, příběhl k nám Menelaus a pravil: „To je ten, u něhož máte stolovat, a počátek hostiny vlastně již vidíte.“ Ani to nedopověděl, Trimalchio luskl prsty a na to znamení mu kleštěnec mezi hrou podstrčil nočník. On se vymočil, dal si přinést vodu na ruce, omočil trošku prsty a utřel je chlápci o hlavu.

/28/ Příliš dlouho by trvalo upozorňovat na každou jednotlivost. Vstoupili jsme tedy do lázně, vypotili se a šli jsme hned k studené sprše. Trimalchio politý voňavkou dával se již utírat, ale ne plátěnými ručníky, nýbrž rouškami z nejjemnější vlny. Zatím popíjeli před jeho očima tři maséři falernské víno, a když je v hádce skoro všechno rozlévali, Trimalchio pravil: „Ten přípitek patří mně!“ Potom ho zahalili do nachové houně a posadili na nosítka. Před ním kráčeli čtyři běžci, ozdobení čestnými štítky, a v kočárku se vezl jeho miláček, zestárlý hoch se za-

nícenýma očima, ještě ošklivější než jeho pán Trimalchio. Když ho odnášeli, přistoupil mu k hlavě hudebník s píšťaličkou a celou cestu hrál, jako by mu něco do ucha šeptal.

Již syti obdivování jdeme za nimi a přijdeme s Agamemnonem k vratům, kde byla na veřejích přibita tato vyhláška: Který otrok vyjde bez pánova dovolení, dostane sto ran. U samého vchodu stál vrátný v zelených šatech s pásem třeshňové harvy a přebíral na stříbrné míse hrách. Nad prahem visela zlatá klec se strakou, jež vítala přichozí.

/29/ Však bych si byl málem nohy zlámal, jak jsem se s hlavou zakloněnou s úžasem na vše díval. Nalevo při vchodu blízko lože vrátného byl vymalován na stěně ohromný pes na řetěze a nad ním velkými písmeny napsáno: Pozor na psa.

Moji druhové se smáli, ale já nabral zase dechu a prohlížel jsem si dále celou stěnu. Byl tam zobrazen s příslušnými nápisy trh na otroky i sám Trimalchio, coby vlasatý hoch držící hůl, (odznak Mercuriův,) jak veden Minervou vchází do Říma; dále jak se učil počítat, a potom jak se stal pokladníkem. To vše tam pečlivý malíř i s písemným výkladem zevrubně znázornil.

Obraz na samém již konci sloupoví představoval Mercuria, jak zvedá Trimalchiona za bradu a unáší do výše na křeslo. Vedle něho stála Štěstěna s plným rohem hojnosti a tři sudičky předoucí zlaté nitě. Také jsem zahlédl v sloupoví zástup běžců, jak s učitelem konají cvičení. Mimoto jsem uviděl v koutě velikou skříň s kapličkou, v níž stáli stříbrní bužkové, soška Venuše z mramoru a dosti veliká krabice ze zlata, kde prý byly uloženy první vousy pána domu.

Ptal jsem se dozorce v přijímací síni, jaké to malby mají uprostřed. Odpověděl: „Íliadu a Odysseiu a Laentův zápas gladiátorský.“

(30) Ale tolik zajímavostí jsme si nemohli podrobně prohlížet.

Již jsme došli až do jídelny, kde vpředu účetní přijímal účty. A čemu jsem se zvláště podívil, byly svazky prutů se sekyrami, na veřejích síně připevněné a opřené vespod o jakýsi bronzový lodní zobák, na němž byl nápis: Gaius Pompeiu Trimalchionovi, šestipánu augustálů, pokladník Cinnamus.

Týž nápis měla i ze stropu visící lampa s dvěma plameny. I na obou veřejích byly přibity tabulky; na jedné, pamatují-li se dobře, bylo napsáno: Dne 30. a 31. prosince obědvá náš pán Gaius mimo dům; na druhé byla vyobrazena dráha měsíce, obrazy sedmi oběžnic a hřebíčky různých barev byly označeny dny šťastné a nešťastné.

Když jsme se nabažili těch požitků a chtěli jsme vstoupit do jídelny, zvolal jeden z otroků k té službě zjednaný: „Pravou nohou!“ Na chvilku jsme se ovšem zarazili ze strachu, aby nikdo z nás nepřekročil práh proti předpisu. Ale když jsme najednou pravou nohou vykročili, padl nám k nohám donaha vysvlečený otrok a prosil, abychom ho vysvobodili z trestu; provinění, pro které má být trestán, není prý veliké: někdo mu ukradl v lázních pokladnickovy šaty, které stály ani ne deset tisíc sesterciů.

Couvli jsme tedy pravýma nohama a prosili pokladníka, počítajícího v přijímací síni zlaté peníze, aby otroku trest prominul. Pyšně zvedl hlavu: „Ani mne tak nemrzí ztráta jako nedbalost toho ničemy otroka. Připravil mě o hodovní šaty, jež mi daroval k narozeninám kterýsi klient. Byl to sice pravý tyrský nach, ale jednou již praný. Však co na tom! Kvůli vám mu odpouštím.“

(31) Poděkoyali jsme mu za jeho vzácnou laskavost. Když jsme vešli do jídelny, přiběhl nám vstříc ten otrok, za něhož jsme prosili, zasypal nás k našemu úžasu deštěm polibků, vzdávaje díky naší dobrotě, a řekl: „Ostatně

ihned poznáte, komu jste prokázali dobrodiní. Pánovým vínem se odvděčuje služebník.“

Konečně jsme se rozložili u stolu a otroci černoši nám zatím nalávali na ruce vodu sněhem chlazenou a po nich jiní klečíce u našich nohou nám s neobyčejnou jemností odstraňovali záděry. A ani při tom tak obtížném zaměstnání nemlčeli, nýbrž si ještě prozpěvovali. Byl jsem zvědav, zpívá-li všechna čeleď, a proto jsem požádal o pití. Velmi ochotný otrok mi odpověděl neméně pronikavým popěvkem, a tak každý, který bylo něco požádán: člověk by myslel, že je vesboru z pantomimy, a ne v jídelně domácího pána. Přinesli pak zákusek velmi jemný; byl u stolu již všichni kromě Trimalchiona samého, pro něhož podle nového obyčeje bylo vyhrazeno první místo. Na tácu stál oslík z korintského bronzu, s dvojitým rancem, v němž na jedné straně byly světlé, na druhé tmavé olivy. Hřbet mu pokrývaly dvě mísy, na okrajích bylo vyryto jméno Trimalchionovo a váha stříbra. Přiletované můstky nesly na sobě malé plže, medem a mákem pokropené. Na malém stříbrném roštu ležely horké jitrnice, pod ním syrské slívy s jádry granátových jablek.

(32) Byli jsme právě zaujati touto nádherou, když se dal Trimalchio za průvodu hudby přinést a pohodlně uložit do silně vycpaných podušek. Pohled na něho nás překvapil a strhoval k smíchu: vyholená hlava vyhlížela ven z šarlatového pláště a kolem šíje, ověšené šatem, měl ovázán šátek s širokou nachovou obrubou a s třepením visícím po obou stranách. Na malíku levé ruky měl veliký, slabě pozlacený prsten a na posledním článku vedlejšího prstu měl menší, ten byl, jak se mi zdálo, ze samého zlata, ale navrchu jakýmisi železnými hvězdičkami dokola posázený. A aby neukazoval jenom tyto šperky, odhalil pravé rámě, jež zdobil zlatý náramek a kruh ze slonoviny, spjatý skvoucím plátkem.

/33/ Prošťáral si stříbrným párátkem zuby a prohlásil: „Přátelé, dosud jsem neměl chuť jít do jídelny, ale abyste na mne nemuseli ještě déle čekat, odepřel jsem si všechno pohodlí. Dovolíte však, abych dokončil hru.“

① / Za ním šel sluha s šachovnicí z ebenového dřeva s křišťálovými kostkami. Všiml jsem si věci velmi vzácné, místo bílých a černých kamenů měl zlaté a stříbrné denáry. Zatímco Trimalchio při hře vyčerpал celý slovník klení a hloupých vtipů a my jsme dosud byli při zákuscích, přinesen byl tác s kukání, v níž seděla dřevěná slepice s křídly dokola roztaženými jako kvočna na vejcích. Ihned přiskočili dva otroci, za hlomozné hudby prohrabávali slámu, vybírali znova a znova paví vejce a rozdělávali je hostům. Trimalchio se zadíval na tento výjev a pravil:

„Přátelé, dal jsem slepici podložit paví vejce a věru se bojím, že již budou nasezená. Zkusme však přece, zda se ještě dají srkat.“ Vezmeme lžíce aspoň půl libry těžké a protukáváme vejce se skořápkou udělanou z hodně maš-těného, tuhého cukrářského těsta.

Byl bych málem svůj díl zahodil, neboť se mi zdálo, že se již líhne páveček, ale když jsem zaslechl poznámku starého hosta: „Tohle bude jistě něco dobrého,“ zalovil jsem rukou do skořáčky a našel v ní velmi tučnou sluku obalenou pepřeným žloutkem.

/34/ Trimalchio již nechal hraní, dal si podat od všech těch jídel a prohlásil zvučným hlasem, chce-li někdo z nás ještě jednou medovinu, ať si vezme. Vtom náhle dala hudba znamení a při ní sbor zpívajících sluhů rychle odklidil první chod. V tom shonu však náhodou spadla mísa a otrok ji zdvihl ze země. Když to Trimalchio zahlédl, dal ho zpohlavkovat a mísu zase pohodit. Pak přišel dozorce nad nádobím a vymetl stříbro koštětem s ostatním smetím.

Hned potom vešli do síně dva vlasatí černoši s malými

hadicemi jako na kropení písku v amfiteátru a nalávali vína na ruce; vodu ovšem nepodával nikdo.

Když jsme pána za jemný jeho vkus chválili, pravil: „Všichni stejně do boje! Proto jsem dal přinést každému ještě zvláštní stoleček; mimoto nebude nám tak horko od té tlačence smradlavých otroků.“

Hned byly přineseny skleněné, pečlivě zasádrované džbány, jež měly na hrdlech připevněné štítky s nápisem: stoleté falernské, ročník Opimiův. Zatímco jsme četli nápisy, zatleskal Trimalchio a pravil: „Ach, víno tedy žije déle než chudák člověk. Proto pustme se do pití! Ve víně je život. Podávám právě opimiovské. Včera jsem nedával tak dobré víno, a byli u mne na oběd hosté mnohem vzácnější.“

Pili jsme a velmi horlivě se divili vzácnému pohoštění. Vtom přinesl otrok stříbrnou kostru tak sestavenou, že se její články a obratle jako v kloubech daly otáčet na všechny strany. Hodil jí několikrát na stole a pohyblivé skloubení vytvořilo rozmanité postavy; Trimalchio k tomu poznamenal:

„Běda nám, ubohým tvorům, co z celého človíčka zbude. Tohleto bude z nás všech, až pryč si nás vezme pán pekla. Proto si zaživa přejme, pokud lze dobře se mít.“

/35/ Dostalo se mu pochvaly a pak přišlo jídlo jistě ne tak hojné, jak se čekalo, ale svou neobvyklostí upoutalo všeobecnou pozornost. Na okrouhlém tácu bylo rozloženo dokola dvanáct znamení nebeských a na každé z nich položil aranžér vhodné a příslušné jídlo: na Skopce ciznu beraní, na Býka kousek hovězího, na Blížence vepřová varlata a ledviny, na Raka věnec, na Lva africký fik, na Pannu dělohu svinky dosud jalové, na Váhy vážky s dortem na jedné a s koláčkem na druhé misce, na Štíra moř-

skou rybku zvanou štírek, na Střelce sépii, na Kozoroaha langustu, na Vodnáře husu a na Ryby dvě parmy. Uprostřed byl vyříznutý drn s květinami a na něm plást medu. Černošský otrok roznášel na stříbrné pánvi chléb a sám k tomu mačkal ze sebe hnusně protivným hlasem kuplet z komedie. Když jsme se dosti mrzutě do těch všedních jídel pouštěli, pravil Trimalchio: „Navrhuji, jezme! Je tu jídlo!“

/36/ Jak to řekl, přitanečili čtyři sluhové podle zvuků hudby a odnesli svrchní část tácu. Vespod jsme pak spatřili vykrmenou drubež, vepřové vemeno a zajíce s křídly v půli těla, takže vypadal jako Pégasos.

V rozích tácu jsme také viděli čtyři sošky Marsyů; z hadiček jim pepřená rybí omáčka stékala na ryby, jež plouvaly jako v nějakém náhonu.

Na znamení čeledi dali jsme se všichni do tleskání a potom jsme se pustili se smíchem do těch vzácných pochoutek. Trimalchio, rovněž potěšen, že se mu to překvapení podařilo, zvolal: „Řež!“ Hned vystoupil kráječ a dělil jídlo rytmickými pohyby podle hudebního doprovodu tak, jako když bojovník na voze provádí zápas podle vodních varhan. Ale Trimalchio na něj přesto neustále doléhal voláním: „Řež, řež!“ Tušil jsem v tolikerém opakování toho slova nějaký vtíp, i osmělil jsem se zeptat na to muže stolujícího přede mnou. Ten již viděl takové hříčky častěji, i řekl: „Vidíš, ten, co řeže maso, jmenuje se Řež. A tak kdykoliv pán řekne: Řež, týmž slovem ho volá i poroučí mu.“

/37/ Neměl jsem již na nic dalšího chuť; obrátil jsem se tedy k sousedovi, začal jsem zdaleka navazovat hovor, abych se co nejvíc dověděl, a ptal jsem se, kdo je ta žena, která pobíhá sem a tam.

„To je Trimalchionova choť, jmenuje se Fortunata a měří peníze na měřice. A co byla ještě nedávno? Pes

by byl od ní s odpuštěním kúrku nevzal. Dnes vyrostla bůhví proč a zač do nebe a je Trimalchionovou pravou rukou. I kdyby řekla v pravé poledne, že je tma, uvěří jí. On sám ani neví, co má, tak je zazobanej, ale ta kočka má oči všude, ani by sis nepomyslel. Střízlivá je, opatrná, se vším si ví rady — hotovej poklad! — ale má zlý jazyk, straka štěbetavá. Ta dobře ví, koho má mít ráda. Trimalchio sám má polí, kam ani oko nedohlédne, a peněz jako želez. U něho ve vrátnici se válí více stříbra, než má leckdo všeho jmění. A těch otroků, setsakra, snad sotva desetina zná svého pána. Ale on ty lajdácké kluky dovede všechny držet zkrátka.

/38/ A nemysli si, že si musí něco kupovat, všechno se mu rodí doma: vlna, pomeranče, pepř; kdybys hledal u něho kohoutí mlíko, najdeš je. Jen například: domácí vlna mu byla málo dobrá, koupil si berany z Tarentu a pouštěl je na stádo. Aby měl attický med z domácího chovu, dal si přinést včely z Athén, a tak se ty domácí řeckými včeličkami zušlechtlí. Považ, onehdy si objednal semeno žampionů z Indie. Ani jednoho mezka nemá, který by nepocházel z divokého osla. Vidíš všechny ty podušky: není jediná, aby neměla vycpávku z nachové nebo šarlatové vlny. Má, co si jen hrdlo ráčí.

Ale ani ostatní, co byli propuštěni spolu s ním, nesmíš podceňovat. Jsou hodně prachatí. Vidíš toho, co leží na posledním místě třetího stolu? Má dneska svých osm set tisíc. Zbohatl z ničeho, nedávno nosil na zádech dříví, ale jak se povídá — já nic nevím, jen jsem to slyšel —, vzal skřítkovi čepičku a získal poklad. Já nikomu nezávidím, když mu bůh nadělil, ale je to huba nevymáchaná a popřeje si. Tak onehdy dal vyhlásit: „C. Pompeius Diogenés pronajme od 1. července svůj byt, neboť si sám koupil dům.“ A což ten, co leží na místě pro propuštěnce, jak dobře se míval! Nemám mu to za zlé, měl svůj miliónek,

ale prohosподаřil ho; myslím, že už ani vlas na hlavě není jeho. A bůh je mi svědkem, nikoli vlastní vinou; neznám lepšího člověka nad něho, ale ničemní propuštěnci, ti ho obrali o všecko. Známa věc: kde je moc kuchařů, nejspíš se přesolí, a kdo je v neštěstí, všichni se ho štítí. Počestnou živnost měl, a přece to tak dopracoval! Byl obstaravatel pohřbů. Jídal jako král: černou zvěř, jemné pečivo, ptactvo; měl své výtečné kuchaře a cukráře. Více vína se u něho vyliilo pod stůl, než má leckdo ve sklepe. Král z pohádky, ne člověk. Když už to s ním šlo z kopce a bál se, aby věřitelé nemyslili, že je na mizině, ohlásil dražbu touto vyhláškou: Gaius Iulius Proculus vydraží zbytečné věci.“

/39/ Ze zajímavých těch hovorů nás vyrušil Trimalchio; byloť přinášení jídla již skončeno a veselí hodovníci se oddali vínu a všeobecné zábavě. Hostitel se opřel o loket a pravil: „Tomuhle vínu musíte chuti dodat sami. Ryba chce plavat. Snad nemyslíte, ptám se, že jsem spokojen s těmi jídly, která jste dřív viděli na víku tácu? Tak málo Ulixa znáte? Co to znamená? I při jídle má člověk mít kulturní zážitky. Ať odpočívají v pokoji kosti mého bývalého pána, který mne nenechal vyrůst jako dříví v lese. Mne nemůže nic přivést do rozpaků, jak to už prakticky ukázal minulý chod. Tohle nebe, kde bydlí dvanáct bohů, mění se v stejný počet obrazů, a nejdřív vládne Skopec. A každý, kdo se rodí v tom znamení, má mnoho dobytka, hodně vlny, kromě toho tvrdou hlavu, drzé čelo a ostřej roh. V tom znamení se rodí spousta školometů a beranů paličatejch.“

Pochválili jsme vtipný výklad hvězdářský a on pokračoval: „Potom se celý nebe octne ve znamení Bejčka. A v něm se rodí zbujnáci, oráči a ti, co se sami mohou žít. Ve znamení Blíženců se zas rodí dvojspreženci, volí, dvojčata a ti, co mívají dvě želízka v ohni. Ve znamení Raka jsem se narodil já. Proto stojím na mnohých nohách

a mám mnoho statků na zemi i na vodě, neboť raku se daří zde i tam. A proto už dříve jsem nedal na něj nic položit, abych neutlačoval vlastní konstelaci. Ve Lvu se rodí jedlíci a lidé panovační; ve znamení Panny zženštilci, uprechlíci a věžňové; ve Váze řezníci, mastičkáři a všichni, co pracují s váhami; ve Štíru traviči a vrazi; ve Střelci šilhavci, kteří se dívají na zeli a šilhají po slanině; v Kozorožci lidé ustaraní, kterým od samého soužení rostou rohy; ve Vodnáři krčmáři a pitomci, v Rybách nákupčí do kuchyně a učitelé řečnictví. Tak se ten kruh otáčí jako mlýnské kolo a pořád něco zlého plodí, buď aby se lidé rodili, nebo umírali. A vidíte uprostřed trávníku a na trávníku plást? Pamatujte si — nedělám nic bez příčiny: matka země je uprostřed, kulatá jako vajíčko, a chová v sobě všecko dobré jako plást.“

/40/ „Bravo!“ voláme všichni a s rukama ke stropu zdviženými se dušujeme, že se ani znalci nebes Hipparchos a Arátos nemohou s ním srovnávat. Vtom přišli sluhové a prostřeli nám před jídelní lehátka pokřívky, do nichž byly vetkány sítě, lovci na čekané s oštěpy a zkrátka celá honba. Ještě jsme sami nevěděli, co si máme o tom myslet, když se strhl před jídelnou ohromný pokřik a hle, i kolem stolu běhali ovčáctí psi.

Za nimi byl přinesen tác, na němž leželo velikánské prase, a to s plstěnou čepičkou na hlavě; z tesáků mu visely dva košíky z palmových proutků, jeden plný sušených datlí syrských, druhý čerstvých datlí egyptských. Malá selátka z tuhého těsta, položená dokola tak, jako by cucala, což znamenalo, že je to svině, byla též určena za výslužky. Prase však nepřišel rozříznout onen Řež, jenž předtím rozkrajoval drůbež, nýbrž jakýsi vousatý chlap s ovinkami na lýtkách a v pestře tkané kazajce. Vytáhl tesák a prudce probodl bok prasete; z rány vyletěly kvícaly. Ptáčníci stáli již připraveni s pruty a v okamžiku po-

chytali kvíčaly poletující po síni. Trimalchio dal přinést každému po jedné a pravil: „Podívejte se také, jak jemné žaludy žrala divoká svině.“ Otroci ihned přiskočili ke košíkům, jež visely z tesáků, a z obou odpočítali každému stejný díl datlí.

/41/ Zatím jsem seděl stranou a lámal si hlavu přemítáním, proč se objevil kanec s čapkou. Když mi všechny hloupé nápady došly, odhodlal jsem se optat svého souseda znalce na to, co mě trápilo. „Také to ti může tvůj uctivý služebník pěkně vysvětlit,“ on nato, „vždyť to není žádná hádanka, ale věc jasná. Ten kanec byl včera určen za vrchol hostiny, ale hosté ho nechali, takže šel zpět, a proto se dnes vrací ke stolu s propuštěneckou čepičkou.“

Zlobil jsem se na svou pitomost a neptal jsem se již na nic, aby se nezdálo, že jsem nikdy nestoloval ve vznešené společnosti.

Zatímco jsme tak hovořili, sličný hoch ověnčený révou a břečtanem a představující Bakcha v rozličných jeho podobách roznášel v košíčku dokola hrozny a přednášel pronikavým hlasem básně svého pána. Trimalchio se obrátil k zpěvákovi a pravil: „Jsi svoboden, Dionýse!“ Otrok sňal kanci čapku a dal si ji na hlavu. Tu Trimalchio dodal: „Neupřete, že mám otce Libera.“ Pochválili jsme Trimalchionovi vtip a chlapce obcházejícího kolem jsme ovšem zlíbali.

Po tomto jídle Trimalchio vstal a odešel na záchod. Když jsme se tak vyprostili z jeho tyranství, řekli jsme si, že budeme besedovat. Dama požádal o větší pohár a promluvil první: „Den je hned pryč, sotva se otočíš, je noc; proto není nad to, když jdeš z postele rovnou do jídelny. A byl to pěkný mráz, jen taktak, že jsem se v lázni ohřál. Ale teplý nápoj je nad kožich. Táhl jsem jak duha a jsem důkladně namočeněj. Víno mi stouplo do hlavy.“

/42/ „Já se nekoupám každý den,“ vskočil mu do řeči Seleucus, „koupel je jako valcha, voda má zuby a denně se nám kousek srdce rozplývá. Ale když vytáhnu hrnek medoviny, vykašlu se na chladno. A věru ani jsem se nemohl vykoupat, byl jsem dnes na funuse. Hodný člověk, ten dobrák Chrysanthus, doklepal. Docela nedávno se mnou mluvil, připadá mi to, jako bych ještě teď s ním hovořil. Ach, ach, jsme tu na světě jak nafouklý měchýř. Jsme ještě míň než mouchy, ty aspoň mají nějakou sílu, my nejsme víc než bublina. A což teprve kdyby nebyl býval střídmej. Pět dní nevzal do úst vody ani drobek chleba, a přece odešel, kam musíme všichni. Lékaři ho dorazili nebo to byl spíš jeho zlej osud. Vždyť lékař není k ničemu jinému než pro outěchu srdce. Ale měl pěkný pohřeb, na nosítkách s drahým baldachýnem, pláče bylo plno — dal několika otrokům svobodu — to se ví manželka pro něj moc nenařkala, a což teprve kdyby nebyl s ní pěkně zacházel! Ale ženský jsou jedna jak druhá — kočičí plemeno. Jen žádnéj ženskej nedělat nic dobrýho; to je, jako bys to do studny házel. Jo jo, starému muži mladá žena, smrt hotová.“

/43/ Stával se nudným a Fileros zvolal: „Obratme list! Ten má, co mu patřilo: poctivě žil a umřel; nač by si měl nařikat? Začal s grošem a byl by se pro halíř i v hnoji hrabal. Ale přibývalo mu, přibývalo jako hub po dešti. Bůh mi svědkem, že zanechal myslím čistých sto tisíc a všecko měl v hotových penězích. Ale já jsem snědl psí jazyk, a proto řeknu o tom pravdu: zlou hubu měl, jazyk si o lidi brousil, zloduch, nelida; zato jeho bratr byl hodný člověk, k příteli přítel. Měl štědrnou ruku a dobře se u něho jedlo.“

Chrysanthovi ze začátku všecko padalo z rukou, ale prvním vinobraním si pomohl na nohy, dostal za víno, co sám chtěl. Ale co mu zdvihlo bradu, bylo dědictví; z toho

ulovil víc, než dostal odkázáno. Jenže byl trdlo! Jméni zanechal člověku bůhvíodkud, protože se s bratrem hněval; ale sukně košile bližší nebývá, nemoudrý pro daleké bližšího pozbývá. Věřil všemu, co mu řekli otroci, ti ho přivedli na mizinu. Nevěř žádnému, dokud s ním měřici soli nestrávíš; zvlášť to platí pro obchodníka! Ale, pravda, dokud žil, uměl užívat. Lepší vrabec v hrsti než holub na střeše. Opravdu, syn Štěstěny! V jeho ruce se bláto měnilo v zlato. Snadno arci sedět v rákosí a pišťalky dělat.

A kolik myslíte, že měl křížků na zádech? Přes sedmdesát let mu bylo, ale byl jako buk, stáří uměl dobře snášet a černý byl jako havran. Znal jsem toho chlapa léta letoucí a pořád byl jak kanec; ať do mne hrom, že nenechal doma ani čubku na pokoji. I po chlapcích byl jak posedlý, člověk honěný ve všem. A dobře měl; však to bylo jediné, co si vzal s sebou.“

/44/ Tak hovořil Fileros, pak pokračoval Ganymédés: „Říkáte věci, po kterých pes neštěkne, ale o to se nestará nikdo, jak nás moří drahota. Namouduši, dnes jsem nemohl sehnat sousto chleba do huby. A jak je pořád sucho! Už rok trvá hlad. Úřady aby čert vzal, ty drží s pekaři: jak ty mně, tak já tobě. A tak drobný lid tře bídu, kdežto ty vypasené papuly slaví pořád svátky. Ó, kdybychom jen měli ty chlapíky, co jsem tu zastal, když jsem tehdy přišel z Asie! To byl život! Byla-li mouka jen trochu černější, nafackovali těm potvorám, až měli duši na jazyku. Pamatuju se na Safinia: bydlel tenkrát u Staré branky, to jsem byl ještě chlapec. Ostrý jak břitva, kam vkročil, všude ho bylo plno. Ale člověk poctivý a spolehlivý, věrný přítel, s ním mohl směle hrát potmě. A jak uměl na radnici jednomu po druhém vykrákat, nenadělal mnoho okolků, vždycky mluvil od plic. Zato když měl nějaké jednání na soudě, hlas mu sílil jako trouba, nikdy se nepotil ani neodplivoval, byl učiněná suchota.

A jak přívětivě děkoval za pozdrav a každého jmenoval jménem; jako by byl jeden z nás. A taky za těch dob bylo obilí za babku; když sis koupil za groš chleba, nemohli ho ani dva sníst; dneska je volský oko větší. Ach já, den ze dne hůř! S naším městem to jde od desíti k pěti. Ale proč máme úředníka, který stojí za houby, který by nás pro groš nechal pojit? Ten se doma směje do hrsti, dostává za den víc peněz, než má leckdo jmění po otci. Však už vím, odkud shrábl tisíc zlatých denárů. Ale kdybychom byli muži, a ne baby, však on by si tak nemedil. Naši lidé jsou doma lvi, venku tchoři. Co se mne týče, projedl jsem už poslední hadr na sobě, a potrvá-li nynější drahota, prodám i své baráčky. Co se stane, když se ani bohové, ani lidé neslitují nad naším městem? Jako že si přeju dožit se radosti na svých dětech, myslím, že to všecko na nás posílá pámbu. Vždyť nikdo nevěří v nebe, nikdo nedrží půst, nikdo si nic nedělá z Iova, zato všichni — jako slepi — jen mamoní. Jindy zasucha chořovaly ženy bosy, s rozpuštěnými vlasy, s čistým srdcem na svatý vršek a k Iovovi se modlily o déšť. A hned lilo jako z konve, že takový liják nikdo nepamatoval, a každý se smál, ač byl mokřý jak znyš. A proto bohové hledí na nás skrz prsty, že nejsme zbožní, a pole jsou jak úhory.“

/45/ „Prosím tě, nehubuj tak,“ přerušil ho Echion, výrobce houní. „Jednou tak, podruhé onak, řekl si sedlák, když mu poslo strakaté prase. Co není dnes, může být mejtra, tak to jde v životě pořád. Namouvěru, neměli bychom lepšího města na světě, jen kdyby lidé byli k čemu. Ale takové dnes nenajdeš ani u nás, ani jinde. Nesmíme být rozmazlení, slunce svítí na všechny stejně. Až budeš někde jinde, řekneš, že u nás lítají pečení holubi do dat. Hleď, za tři dni, o svátcích máme mít znamenitý zápas, žádná najatá četa šermířská, ale většinou propuštěnci. Náš Titus je znamenitý člověk a horkokrevný: buď —

anebo, ale vždycky to stojí za to. Znáš se s ním moc dobře, nic nedělá polovičatě. Chce dát nejlepší zbraně; nebude žádný utíkání, maso se bude sekát uprostřed, aby to vidělo celý divadlo. Však na to má: zdědil po otcí třicet miliónů sesterciu. Věnuje-li na zápasy čtyři sta tisíc, ani to na svém jmění neucítí a lidi budou na něj věčně vzpomínat. Už má několik chlapů, ženu, která bojuje z vozu, a Glykonova pokladníka, toho, co byl přistižen, když se důvěrně bavil s ženou svého pána. Našinec uvidí hádku v obecenstvu mezi žárlivci a domácími přítelíčky. Glyco, člověk, který nestojí za zlámanou grešli, dal pokladníka napospas šelmám! To znamená, že se sám staví na pranýř. Co vlastně zavínil otrok, když byl donucen jí to udělat? Spíše zasloužila ta kanálie, aby ji býk nabral na rohy, ale jak se říká: osla bít přes pytel. Cožpak si Glyco pomyslel, že se to Hermogenovo kvítka jednou takhle vydaří? Ten by byl dovedl jestřábu v letu drápy uříznout; jablko nepadne daleko od stromu. Ano, ano, Glyco dostal za vyučenou; co živ ostane, bude mít cejch jako zločinec, a teprve smrt mu ho smaže. Kdo si co nadrobí, ať si taky vylíže.

Ale větřím, že Mammea chce dát místo pohoštění mně i našim lidem po dvou denárech. Učiní-li to, připraví asi Norbana o všechnu přízeň lidu a věř, jistě nad ním vyhraje o volbách na celé čáře. Opravdu, co dobrého nám Norbanus udělal? Dal gladiátory, kteří nestáli za zlámanou grešli a sotva se drželi na nohou; fouknout na ně, byli na hromadě. To já viděl lepší zápasníky s šelmami. Tamti byli jak perníkoví husaři, jen je nechat rozsekát jako kohouty v hrnci: jeden jak utahaný osel, druhý vláčel nohu a třetí, náhradník napolo mrtvý za mrtvého, měl přetáté šlachy. Jedinej trochu kovanej byl Thrák, ten aspoň zápasil podle pravidel. Zkrátka nakonec dostali všichni co proto. „Mažte je!“ takové volání slyšeli z četného obecenstva; vyhrál ten, kdo utekl. A to ještě Norbanus řekl:

„Dal jsem ti přece podívanou.“ „A já ti tleskám. Počítej: dávám ti víc, než jsem dostal. Ruka ruku myje.“

/46/ Agamemnone, chceš asi říct: co to tu žvaní ten nudný chlap? Protože ty, který umíš povídat, nepovídáš. Nejsi z našinců, a proto se posmíváš řečem nás, lidí chudých. Víme, žeš od samý učenosti potrhlej. Ale co na tom! Slíbíš mi, že některý den přijdeš na venkov a podíváš se na naši chalupu? Najdeme něco k snědku: kuře, vejce, budeme se mít dobře, třebaš je při tom letošním počasí o všecko bída; však seženem něco, že hladý nezemřeme. A žák pro tebe už roste: můj klouček. Umí už dělení čtyřma; zůstane-li naživu, budeš mít v něm pomocníka. Vždyť jak má chvílku kdy, hlavu od tabulky nezvedne. Je to nadaný a hodný hoch, jenomže posedlý po ptáčcích. Už jsem mu odpravil tři stehlíky a namluvil jsem mu, že je sežrala lasička. Ale on si našel jiné hlouposti a nejraději maluje. Ostatně pověsil už tu řečtinu na hřebík a jeví dobrou chuť k latině, jenže jeho učitel je domýšlivý člověk a nemá žádné stání: přijde, abych mu dal úpis, ale s hochem se namáhat nechce. Mám ještě jednoho učitele, není tak učený, ale svědomitý, ten naučí víc, než umí sám. Chodívá o svátcích domů a je spokojen se vším, co dostane. Teď jsem hochovi koupil pár právnických knížek s těmi červenými nápisy, protože chci, aby pochytil něco z práv pro domácí potřebu. Nebude mu to na škodu. Vědomostí už nasoukal do sebe dost. Kdyby zběhl, rozhodl jsem se, že ho dám na nějaké řemeslo: bude z něho holič nebo dražební vyvolávač nebo aspoň soudní obhájce. To mu nemůže vzít leda smrt. A proto mu denně kážu: „Poslouchej, synáčku, čemu se učíš, učíš se pro sebe. Podívej se na advokáta Filerosa: kdyby se nebyl učil, neměl by dnes do čeho kousnout. Ještě nedávno chodil s rancem na zádech, teď se tu roztahuje i proti Norbanovi. Vzdělání je poklad a co umíš, nikdy se neztratí.““

/47/ Tak se točily hovory, když vstoupil Trimalchio; utřel si čelo, umyl si ruce voňavkou a po krátké pomlčce pravil: „Přátelé, nemějte mi za zlé, už několik dní mi břicho nedělá dobrotu a lékaři si nevědí rady. Ale pomohly mi slupky z granátových jablek a pryskyřice v octě. Kručí mi ostatně v břiše, jako když vůl bučí. A tak chce-li kdo z vás své potřebě ulehčit, nemusí se nic stydět. Nikdo z nás nepřišel na svět bez díry. Myslím, že není většího trápení než zdržovat větry. Na to je i Iuppiter krátkej, aby to zakázal. Směješ se, Fortunato, ale sama mě tím v noci ze spaní budíváš! Ani při jídle žádnýmu nebráním v tom, co mu dělá dobře; a lékaři zapovídají zdržovat větry. Nebo přijde-li něco ještě horšího, všecko je venku pohotově: voda, klozety a ostatní drobné potřeby. Věřte mi, plynatost stoupá až do mozku a v celém těle dělá bouři. Víím, že mnoho lidí tak přišlo o život, že si nedali říct.“

Děkovali jsme mu za jeho velkomyslnou shovívavost a hned jsme častými doušky potlačovali smích. Ale to jsme ještě uprostřed té nádhery nevěděli, že jsme, jak se říká, teprve na půl cestě. Neboť když byly za doprovodu hudby očištěny stoly, přivedli do jídelny tři bílé vepře s náhubky a zvonečky; jeden byl, jak vyvolávač oznámil, dvouročák, druhý tříročák a třetí již šesteročák. Myslil jsem, že přišli kejklíři a že budou s prasaty provozovat nějaké kousky, jaké dělají o slavnostech před obecnstvem. Ale Trimalchio ukojil naši zvědavost otázkou: „Kterého z nich si přejete ihned mít připraveného k jídlu? Kohouta, ragú a podobné sekaniny si dělají sedláci; moji kuchaři dovedou upravit dokonce celá telata v kotli.“ A hned dal zavolat kuchaře a nečekaje na náš výběr, poručil mu, aby zabil nejstarší prase, a zeptal se hlasitě: „Z kterého jsi oddělení?“ Když tázaný odpověděl, že ze čtyřicátého, řekl: „Koupený či u nás doma narozený?“

„Ani to, ani ono,“ odpověděl kuchař, „ale byl jsem ti v Pansově poslední vůli odkázán.“ „Tak hled, ať se pořádně činíš; ne-li, dám tě strčit do oddělení poslu.“ Kuchař dostal výstrahu, jak mocný je jeho pán, a odešel za vařením do kuchyně.

/48/ Trimalchio pak se k nám obrátil s laskavým pohledem a řekl: „Nechutná-li vám víno, podám jiné, dobrým si je musíte učinit vy. Díky bohům, kupovat je nemusím, nyní se mi vše, co jde dobře k duhu, daří na předměstském statku, který dosud ani neznám. Hraníci prý s mými statky u Tarraciny a Tarenta. Teďka chci spojit s těmi kousky polí Sicílii, až se mi zlíbí podívat do Afriky, abych plul vlastním územím. Ale vypravuj mi, Agamemnone, kterou kontroverzi jsi dnes rozbíral ve škole? Však já, i když nemám nic se soudy, taky jsem nabyt vzdělání, kolik ho pro sebe potřebuji. A nemysli si, že hledím spatra na učenost: mám dvě knihovny, jednu řeckou, druhou latinskou. Pověz mi tedy laskavě téma své přednášky.“ Když Agamemnon začal: „Chudás a boháč byli nepřáteli...“, zeptal se Trimalchio: „Co je to chudás?“ — „Dobrý vtip!“ odvětil Agamemnon a potom probíral jakousi kontroverzi. Trimalchio mu hned do toho vpadl: „Jestli se to stalo, není o tom spor; jestli se to nestalo, není to vůbec nic.“

Když jsme tyto a podobné jeho projevy provázeli nadšenými pochvalami, pravil: „Můj drahý Agamemnone, prosím, znáš dvanáct prací Herkulových nebo pověst o Odysseovi, jak mu Kyklóp vykrucoval kleštěmi palec? Čítával jsem to jako chlapec v Homérovi. Já jsem totiž Sibyllu viděl v Kumách na vlastní oči, jak visela v láhvi, a když se jí hoši ptali: „Sibylla, ti theleis?“ odpovídala: „Apothanein theló.“

/49/ Ještě se nevyprávěl, když celý stůl zabrala deska s obrovskou sviní. Divili jsme se takové rychlosti a chtěli jsme se dušovat, že tak brzy nelze upéct ani kohouta, tím

spíše, že se nám prase zdálo mnohem větší než nedlouho předtím ten divoký vepř. Trimalchio je znova a znova prohlížel, až zvolal: „Jakže, cože? To prase není vykucháno? Namouduši, ne! Hned, ale hned ať je tu kuchař!“ Když se kuchař smuten postavil u stolu a řekl, že prase zapomněl vykuchat, rozkřikl se Trimalchio: „Co?! Zapomněl? A řekne to tak, jako by byl zapomněl jenom přidat na vepře kmínu. Svlečte ho!“ V okamžiku byl kuchař vysvlečen a stál jak hromádka neštěstí mezi dvěma bířici. Ale všichni za něho prosili a omlouvali ho: „To se stává, prosím tě, pusť ho; udělá-li to ještě jednou, nebude se nikdo z nás za něj přimlouvati.“ Jen já zůstal tvrdě přísný, nemohl jsem se zdržet a nakloněn Agamemnonovi k uchu, řekl jsem: „To je jistě lotr lotrovská, ten otrok! Aby někdo zapomněl vykuchat prase! Namouvěru neodpustil bych mu to, ani kdyby to u ryby opominul.“ Ne tak Trimalchio, jenž zladil tvář do veselosti a řekl:

„Když máš tak špatnou paměť, vykuchej je před námi!“ Kuchař oblékl zase tuniku, vzal nůž a opatrně rozřízl na několika místech praseti břicho. Ihned se z řezů, jež se tlakem zevnitř rozšiřovaly, vyvalily klobásy a jelita.

/50/ Sluhové po tomto kouzelnictví zatleskali a zvolali hlasitě. „Ať žije Gaius!“ Také kuchař byl poctěn pitím a stříbrným věncem, pohár dostal na korintské míse. Když Agamemnon mísu blíže prohlížel, pravil Trimalchio: „Já jsem jediný, kdo má pravý korintský bronz.“ Čekal jsem podle ostatního jeho nadsazování, že si dává náčiní dovážet z Korintu, ale on mě přetrumfl: „Ptáš se snad, proč já jediný mám pravé korintské zboží? Protože továrník, u něhož kupuji, se jmenuje Korint. Cožpak může být něco více ‚korintského‘, než když to pochází od Korintu? Ale abyste mne neměli za nevědomce, vím moc dobře, jak povstalo korintské zboží. Když Trója padla, Hannibal, člověk prohnáný a velký šibal, dal všechny mě-

děné, zlaté a stříbrné sochy snést na jednu hranici a zapálit. Kovy se slily v jednu směs, a tak si řemeslníci nabrali té hmoty a udělali z ní talířky, misky a sošky. Tak povstalo korintské zboží: ze všeho jedno, ani to, ani ono. Já mám radši skleněné věci, aspoň — odpustíte mi, když to řeknu — nesmrdí. A kdyby se nerozbíjely, měl bych je radši než zlato; jenže teď jsou laciné.

Žil ale jednou řemeslník, který udělal zeskla pohár, že se nedal rozbít. Pustili ho s jeho darem k císaři; dělal, jako by mu pohár dával, a upustil ho schválně na podlahu. Císař zůstal leknutím, jako když do něho hrom uhoří. Ale on zvedl pohár ze země, byl smáčknutý jako měděná nádoba, pak vyňal z kapsy kladívko a docela klidně pohár pěkně spravil. Když to udělal, cítil se již v desátém nebi, zvláště když se ho císař zeptal: „Zná ještě někdo tuto výrobu skla?“ Ale co se nestalo! Když řekl, že ne, dal ho císař stít; to proto, že kdyby se o tom vynálezu vědělo, zlata bychom si vážili jako bláta.

/52/ Stříbro, to je můj obor. Nádob půlvědrových mám na [sto]... jak Cassandra vraždí své syny a mrtví hoši leží, jako by byli živi. Mám pohár, který mému bývalému pánovi odkázal Mummius..., kde Daidalos zavírá Niobu do trójského koně. Zápasy Hermerotovy a Petraitovy mám arci též na číších, samé těžké stříbro; a že se v tom vyznám, cením si nade všechny peníze.

Když to vykládal, upustil otrok číši. Trimalchio se po něm ohlédl a velel: „Honem si sám natluč, protože jsi pitomec.“ Otrok ihned svěsil ret a prosil za odpuštění. On však na to: „Proč mě prosíš, jako bych já ti chtěl ublížit. Radím ti: koukej si jich pár vrazit, abys nebyl pitomec.“ Konečně se dal od nás uprosit a otrokovi odpustil. Ten, jakmile byl propuštěn, oběhl kolem stolu...

[Trimalchio] zvolal: „Vodu ven, víno sem!“ Vítáme jeho vtipný žert, zvláště Agamemnon, ten věděl, kterak

si zasloužit opětovné pozvání na hostinu. Když dostal pochvalu, Trimalchio pil ještě veseleji a již hodně podnapilý pravil: „Nikdo z vás nepožádá mou Fortunatu, aby tančila? Věřte mi, kankán nedovede nikdo tančit líp.“

A sám zdvihl ruce nad hlavu a napodoboval herce Syra, zatímco veškeré služebnictvo zpívalo řeckou taneční píseň Madeia, perimadeia. A byl by nám i zatančil, kdyby mu nebyla Fortunata něco do ucha pošeptala; řekla mu asi, že tak sprosté šašky neslušejí jeho důstojenství. Vůbec byl vtělená nestálost; brzy se styděl před Fortunatou, brzy upadal do svých zlozvyků.

/53/ Úplně mu zahnal chuť k tanci protokolista, jenž četl, jako se oznamují denní zprávy:

„Dne 26. července: Na statku u Kum, jenž náleží Trimalchionovi, narodilo se 30 hochů a 40 děvčat; z mlatu na sýpku bylo vyneseno 500 000 měric pšenice. Stav tažných volů: 500.

Téhož dne: Otok Mithridatés byl pověšen na kříž, protože se rouhal géniu našeho pána Gaia.

Téhož dne: Do pokladny bylo odvedeno 10 miliónů sesterciů, poněvadž se nedaly jinak uložit.

Téhož dne: V pompejských sadech hořelo, oheň vznikl u správce Nasty.“

„Cože?“ zvolal Trimalchio: „Kdy byly pro mne koupeny pompejské sady?“

„Loňského roku,“ odvětil písař, „a proto nebyly dosud pojaty do účtu.“ Trimalchio se rozčilil: „Bude-li jakýkoli pozemek pro mne koupen a nedovím-li se to do šesti měsíců, zakazuji zapisovat mi ho do výkazů!“ Potom se četly vyhlášky úředníků polní stráže a poslední vůle hajných, v nichž byl Trimalchio s udáním důvodu vydědován; dále seznam správců statku a rozličné zprávy: polní hlídač zapudil ženu propuštěnku, protože byla přistižena s lázeňským; správce domu byl vypovězen do Bají; na pokladní-

ka byla podána žaloba; komorníci měli mezi sebou soud.

Nakonec však přišli kejklíři. Protivný habán si postavil žebřík a vyzval chlapce, aby tančil stoupaje po přičkách až k vrcholu a zpívaje přitom písničky, pak aby skákal skrz ohnivé obruče a přitom držel v zubech džbán. Jen Trimalchio sám se tomu divil a říkal, že je to nevděčné řemeslo; vůbec prý je na světě jen dvojí podívaná, jakou má nejraději: kejklíři a trubači na rohy. Jiné koncerty jsou prý čirá hloupost. „Koupil jsem si též kdysi veseloherní soubor, ale raději jsem je viděl hrát v naší italské frašce a svému řeckému flétnistovi jsem poručil, aby hrál latinskou hudbu.“

/54/ Když byl v nejlepším vyprávění, spadl mu kejklířův syn... na rameno. Čeleď spustila křik a rovněž hosté, nikoli kvůli tomu protivnému člověku — toho by byli nejraději viděli se zlomeným vazem —, ale že mohla hostina špatně skončit a museli by pochovávat cizího nebožtíka. Když Trimalchio sám bolestně zasténal a položil se, jako by měl rámě zraněno, sběhli se lékaři, mezi prvními přiběhla Fortunata s rozpuštěnými vlasy a s pohárem v ruce a hlasitě naříkala, jak je ubohá a nešťastná. Ovšem hoch, jenž spadl, již chvíli se nám plazil u nohou a prosil za prominutí. Mně pořád vrtalo hlavou, že se za těmito prosbami skrývá asi nějaké žertovné kouzelnictví, neboť mi dosud nevypadl z paměti ten kuchař, jenž zapomněl vykuchat prase. Proto jsem se rozhlížel po celé jídelně, nevyjde-li stěnou zase nějaké překvapení, zvláště když zmrskali otroka, jenž ovázal pohmožděné rámě pánovo místo purpurové vlny bílou. A domněnka má neměla příliš daleko k pravdě, neboť místo trestu přišlo od Trimalchiona rozhodnutí, jímž propustil toho otroka na svobodu, aby nikdo nemohl říci, že muž tak veliký byl poraněn otrokem.

/55/ Schválili jsme ten skutek a hovořili všelijak o tom, jak lidský osud závisí na náhlých proměnách. „Ano,“

přisvědčil Trimalchio, „nesmíme nechat tuto příhodu bez zaznamenání,“ a hned si dal podat tabulku, a aniž si dlouho lámal hlavu, přečetl pak tyto verše:

*„Stane se znenadání, co nečekáš...
s osudem lidským si nad námi Fortuna hraje;
proto nám, hochu, číš jalernským vínem již naplň.“*

Po tomto epigramu přešel hovor na básníky... Dlouho bylo první místo přiznáváno písním Mopsa z Thrákie, až Trimalchio řekl [Agamemnonovi]: „Mistře, prosím, jaký je podle tebe rozdíl mezi Ciceronem a Publiliem? Já mám prvního za výmluvnějšího, druhého za morálnějšího. Neboť dá se něco říci lépe nad toto?”

*Jak rozmařilost moří město Martovo!
Jen pro tvé hrdlo v posadách se chová páv
s tím zlatým peřím babylónské nádhery
i kapoun pro tebe i kuře numidské;
těž klapající štíhlonohý čáp, ten host
naš milý z jihu, příklad lásky k rodičům,
jenž k nám se vrátil, vlahou vesnu zvěstuje,
ten v kotli nyní hnízdi pro tvou zhýralost.
Nač potřebí ti drahých perel z Indie?
By paní v kráse šperků ze dna mořského
se rozpustile v cizím loži válela?
Nač žádáš vzácné smaragdové zeleně,
proč ohně ametystu karchedonského?
Což poctivost snad září z drahých kamenů?
Smí vdaná žena oblékat se v tkaný vzduch
a v lněné mlze stát jak nahá nevěstka?“*

[56/ „Kterépak umění,“ pokračoval, „máme pokládat vedle vědeckého zaměstnání za nejtěžší? Já myslím, že

lékařství a směnárnictví: třebaš lékaře na smrt nenávidím, protože mi často předpisují užívat anýzového odvaru, avšak lékař ví, co má človíček ve svých útrobach a kdy přijde horečka, a směnárník zas vidí skrz stříbrný povlak mёд. Mezi němou tváří zase nejlépe se činí voli a ovce: voli, že nám pomáhají dobývat chleba, a ovce, že nás svou vlnou dělají vznešenými. Jíst skopové a nosit tuniku se k sobě nehodí. Včely arci mám za božská zvířátka, která vylučují med, ač se říká, že ho přinášejí z nebe; a píchají jen proto, že všude, kde je něco sladkého, tam najdeš i hořké.“

I filosofům se již pletl do řemesla, když se roznášely v poháru losy a otrok k tomu určený vyvolával příslušné výhry.

Dlouho jsme se smáli: bylo ještě na sta takových šprýmů, ale už mi vymizely z paměti.

[57/ Ascylytos si ovšem v nezkrotné rozpustilosti tropil ze všeho šašky, zdvíhal ruce vzhůru a smál se, až mu slzy tekly, takže se dopálil jeden z Trimalchionových propuštěnců, ten právě, který byl u stolu přede mnou.

„Čemu se směješ, berane? Či se ti vtipy mého pána neklibí? Tys arci bohatší a sedáváš u lepších hodů. Ať mi ochranné božstvo tohoto domu je tak milostivo, jako že bych mu, sedět vedle něho, brzy zarazil bekot. Čisté kvítko, které si dělá blázný z jiných, nějaký noční tulák, který nestojí za to, co vyčurá. Vůbec, kdybych nachcal kolem něho, nebude vědět kudy kam. Namouduší, já se jen tak hned nedopálím, ale tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne. Směje se! Co je mu k smíchu? Copak se nenarodil jako my všichni? Jsi urozený Říman — a já jsem z krve královské. A proč jsi tedy byl otrokem? Protože jsem se dal do služby sám a chtěl být raději římským občanem než platit daň z hlavy.“

A nyní, jak doufám, žiju tak, že nejsem nikomu pro

smích. Jsem člověk dobrý jako jiní a chodím s hlavou vzhůru; halíř nejsem nikomu dlužen, nikdy jsem nestál před soudem, nikdo mě veřejně neupomínal: „Zaplat, cos dlužen!“ Po kousíčkách jsem se zakupoval, halíř k halíři schraňoval, dvacet krků živím a psa. Svou družku jsem vykoupil z otroctví, aby se někdo o ni neotíral; za své propuštění jsem zaplatil tisíc denárů, mezi šestipány jsem byl přijat bez poplatků a doufám, že se nebudu muset ani po smrti za svůj život stydět. Ale tys tak pilný, že nemáš ani kdy se ohlédnout za sebe. V cizím oku mrvu vidíš, ve svém břevno nevidíš. Jenom tobě se zdám směšný. Koukej: tvůj učitel, starý pán, tomu se líbíme. Ty máš mlíko na bradě, slova kloudného ze sebe nevypravíš, nakřaplej hrnek, a ani to ne, jsi jako mokrá tkanička; měkčí, ale ne lepší. Žes bohatší? Tak snídej dvakrát, obědvej dvakrát! Já si cením svůj úvěr nad všechny poklady.

A vůbec, upomínal mě někdo dvakrát? Čtyřicet let jsem žil v poddanství, a přece nikdo nevěděl, jsem-li otrok či svobodný. A přišel jsem do našeho města ještě jako chlapec s dlouhými vlasy, obecní dům ještě tenkrát nestál. Ale přičinil jsem se, abych uspokojil svého pána, vzácného a důstojného člověka, jehož nehet měl větší cenu než ty celý. A byli v domě lidi, že mi tu a tam podrazili nohy: ale přece — díky jeho dobrému duchu — jsem se udržel nad vodou. To je pravý rekord: protože narodit se na svobodě je zrovna tak snadné jako jíst chleba. Co teď čumíš jako tele na nový vrata?“

/58/ Při těch slovech Giton, stojící u našich nohou, zcela neslušně vyprskl v smích již dlouho tajený. Odpůrce Ascyltův si toho všiml a pustil se s nadávkami zas do něho:

„Ty cibule kudrnatá, i ty se budeš smát? Jářku, což je teď masopust? Kdypak ses dal vyplatit na svobodu? Co dělá tenhle chlap zralý pro šibenici a žrádlo havranům?

Však já ti už zaženu smích i tomuhle, který tě neumí zkrotit. Ať nemám třeba chleba do huby, že to nechám bejt jen kvůli svému spolupropuštěnci, jinak bys dostal hned tady, co ti patří. My se chováme slušně, ale co ti darotlachové, kteří tě nedovedou zkrotit? Ovšem, jaký pán, taký krám. Jen taktak, že se ovládám — a nejsem hned z horka nakvašenej —, ale když se do toho dám, neznám vlastní matku. Počkej jen, až tě zahlídnu na ulici, ty krtku, ty prázdná houbo! Ať mě spere kat, nebude-li tvůj pán takhle maličký, a s tebou taky nebudu dělat dlouhé cavyky, i kdybys, namouduší, celé nebe vzýval. Však uvidíš, že ti tvoje vlásenka nebude nic platná, ani tvůj pán, který nestojí za zlámanou grešli.

Jen počkej, přijdeš-li mi do rukou! To mě neznáš, mně se posmívat nebudeš, i kdybys zlatý vousy měl. Však pocítíš hněv Athénin, i ten, kdo tě první takhle vedl k poslušnosti.“

[Obrátil se k Ascyltovi:] „Neučil jsem se žádnou geometrii ani estetiku a ostatní nesmysly, ale písmena na kamenech znám i úroky počítat dovedu. Zkrátka učiníme malou sázku ty a já, chceš-li. Půjdeš na to? Zde jsou peníze! Hned zviš, že otec za tebe školné vyhodil, i když rétoriku znáš. Nuže hádej: Co je to? Je to na nás: chodí to daleko, chodí to široko, nebo: běhá to a z místa se nehne; nabývá toho a ubývá.“

Couváš, čumíš, jsi v ouzkých jako myš v pasti. Buďto teda mlč, nebo neobtěžuj lepšího člověka, pro kterého jako bys nebyl na světě. Ledá si snad myslíš, že se starám o tvé falešné prstýnky, které jsi ukradl své holce. Plivničku, buď mi milostiv! Pojďme na tržiště vypůjčit si peníze. Uvidíš, kolik mi půjčí na tenhle železný prsten. To je mi pěkný panáček, takový spráskaný pes! Uštvu tě až k smrti, jako že si ze srdce přeju dobrou výdělek a šťastnou smrt, jakou by chtěl každý. Pěkný panáček také ten, kdo tě tomu učí.

Žvanil, a ne učitel. My jsme se jinak učili; učitel nám říkával: „Máte své věci v pořádku? Rovnou domů! Ať se neloudáš. Ať nepokřikuješ na starší lidi!“ Ale dnes to je pravá opičárna: co vyjde ze školy, to všechno nestojí za zlámanou řešli. Že já to tak daleko přivedl, děkuju bohům jen za svoje vzdělání.“

Ascylos mu již začal na ty nadávky odpovídat, ale Trimalchio, maje radost z vyřídilky svého spolupropuštění, zvolal: „No, no, nebuďte ve při, ať je raděj hezky mezi námi, a ty, Hermerote, měj strpení s mládenečkem. Krev mu hnedle vře, ty buď lepší. V takové věci vždycky vyhraje, kdo prohraje! I ty, když jsi býval mladý kohoutek, křičels kikiriky a takys neměl rozum. Budme tedy — vždyť tak je to hezčí — znova veselí a dívejme se na homérovice.“

Rázem vešla družina hereců a udeřili oštěpy o štíty. Trimalchio se posadil na podušku a zatímco homérovcí hovořili v řeckých verších, jak bývá jejich ošklivým zvykem, četl zvučným hlasem latinskou knihu. Když po chvíli nastalo ticho, pravil: „Víte, co hrají? Diomédés a Ganymédés byli dva bratři a měli sestru Helenu. Agamemnón ji unesl a pohodil Artemidě laň. A tak nyní Homéros líčí, jak proti sobě bojují Trójané a Parentané. Agamemnón zvítězil ovšem a dal svou dceru Ílignii Achilleovi za manželku. Proto Aiás zuří, a hned vám to děj znázorní.“

Jak to dořekl, ztropili homérovcí křik a středem pobíhající čeledi bylo přineseno na míse, vážící dvě stě liber, vařené tele, a to s přílbou na hlavě. Aiás se za ním pustil s vytaseným mečem, sekal do něho jako šílený, a jak šermoval, nabodával na ostří kousky masa a tak rozdělil udiveným hostům celé tele.

[60/ Nebylo nám dopřáno dlouho se obdivovat tak pěkně připraveným překvapením, neboť najednou se ozval

hluk ze stropu a celá jídelna se otřásla. Vyskočil jsem v hrozné obavě, že stropem sleze nějaký kejklíř, a rovněž ostatní hosté udiveně zdvihli hlavy čekajíce, jaká divná zvěst přijde z nebe. A hle, z rozsunutých desek stropu se snášela veliká obruč, sražená jistě z velikého sudu, na níž kolem dokola visely zlaté věnce a alabastrové nádobky s voňavkou. Když nás vybízeli, abychom si vzali ty výslužky, pohlédl jsem na stůl a uviděl nové překvapení...

Tam již stál tác s několika koláči, střed jeho pak zaujímal socha Priapova, výrobek cukrářův, a po obvyklém způsobu držela v hodně široké zástěře rozmanité ovoce a hrozny. Honem jsme sáhli po té nádheře, a pojednou jsme se s otevřenými ústy zahleděli na nový div: ze všech koláčů a jablek při sebemenším dotyku vytryskl šafrán, a až do tváří nám stříkala ta protivná štáva. Domnívali jsme se, že tato část hostiny, naplněná tak obřadným přípravkem, je nějaká oběť, a proto jsme se zdvihli a zvolali: „Sláva císaři, otcí vlasti!“ Ale když někteří i po této počtě sahalí po ovoci, i my jsme jím naplnili šátky, zvláště já, který jsem si myslel, že není dost vzácných darů, abych jimi nezahrnul Gitonův klín.

Zatím vešli tři hoši v bělostných podkasaných tunikách; dva z nich postavili na stůl domácí bužky s medailónky na krku a třetí chodil s miskou vína kolem stolů a volal: „Bohové, buďte milostiví!“... [Trimalchio] pak říkal, že jeden se nazývá Kořistníček, druhý Pikulíček a třetí Ziskovníček, a když všichni líbali věrnou podobiznu Trimalchionovu, i my jsme se ostýchali přejít nevšímavě.

[61/ Když pak si všichni popřáli dobré myslí a dobrého zdraví, obrátil se Trimalchio k Nikerotovi:

„Bývals ve společnosti veselejší; nevím, proč dnes mlčíš, ani nemukáš. Prosím tě, chceš-li mi udělat radost, vypravuj, co se ti přihodilo.“

Nikeros, polichocen vlídnými slovy svého přítele, od-

pověděl: „Ať mi ujde před nosem všecken zisk, když se mi v tu chvíli radostí srdce nerozskočí, že tě vidím tak šťastného. A proto jen samé věci veselé, třebaže se bojím těchhle učených pánů, aby se mi nesmáli. Ale atsi, budu přece vyprávět; co si budu dělat hlavu z nějakého smíška? Lepší smích než posměch.“

Tato když pronesl slova, počal vypravovat tuto příhodu:

„Když jsem ještě musel sloužit, bydleli jsme v Úzké ulici; dnes má ten dům Gavilla. Bohové tomu chtěli, že jsem si tam zamiloval ženu krémáře Terentia: znali jste tu hezounkou buclatou Tarentanku Melissu. Ale nechodil jsem zaná, namouduši, jen pro její krásu nebo pro své ukonění, ale spíše proto, že měla zlaté srdce. Když jsem od ní něco chtěl, nikdy mi nic neodepřela; když vydělala groš, dostal jsem půl groše, všechno, co jsem měl, dal jsem si u ní schovat a nikdy jsem nebyl ošizen. Její muž pak umřel na svém venkovském statku. A tak jsem nasadil všechny páky, abych se k ní dostal stůj co stůj; v nouzi, to víte, ukážou se přátelé.“

Můj pán náhodou odcestoval do Capue, aby se tam šikovně zbavil starýho braku. Užil jsem té příležitosti a přemluvil člověka, co u nás bydlel, aby mě šel doprovodit k páté míli. Byl to voják a silný jako čert. O kuropění se zdejneme. Měsíc svítil, že bylo vidět jak v poledne. Přišli jsme k místu, kde jsou podle cesty náhrobky. Ten člověk poodešel stranou za pomník, já jdu pomalu, propěvuju si a počítám pomníky. Když se potom ohlédnu po svém průvodci, vidím, že se vysvlékl donaha a položil si všechno šatstvo vedle cesty. Dech se mi zatajil a stojím jak zakletej. On se vymočil kolem dokola svých šatů a najednou se proměnil ve vlka. Nemyslete si, že si z vás dělám blázny, za žádný poklad na světě bych nelhal. A jak jsem povídal, když se proměnil ve vlka, zavyl a utekl do lesů. Já napřed nevěděl, kde jsem, potom jdu zvednout

jeho šaty — byly zkamenělé! Kdo by byl na mém místě neumřel strachy? Ale vytasil jsem meč a sekal hlava nehlava po všech stínech, až jsem doběhl do statku své milenky.

Vešel jsem bledej na smrt, duši skoro na jazyku, pot ze mne lil čúřečkem, oči navrch hlavy, jen taktak, že jsem přišel k sobě. Melissa se divila, cože jdu tak pozdě. „Kdybys byl přišel dřív, byl bys nám aspoň pomoh. Do dvora vběhl vlk a rovnou na všecken dobytek, pouštěl mu žilou jak řezník. Ale dostal taky svůj díl, i když nám utekl: náš čeledín mu probodl kopím krk.“ Jak jsem to uslyšel, neměl jsem stání, a sotva se rozednilo, utíkal jsem jako spráskaný pes do domu našeho pána Gaia.

Přijdu k místu, kde zkameněly ty šaty, ale nenašel jsem nic než stopy po krvi; zato když jsem přišel domů, ležel ten můj voják na posteli jako vůl a lékař mu ovazoval krk. Poznal jsem, že je vlkodlak, a od té chvíle nebyl bych s ním pojedl ani kousek chleba, i kdyby mě to stálo život. Ať si o tom myslí každý, co chce, ale lžu-li, ať na mne padne hněv boží.“

/63/ Všichni oněměli úžasem, až se Trimalchio ujal slova: „Nechci se dotýkat tvého vypravování, ale věřte, vlasy mi vstávaly na hlavě hrůzou, protože znám Nike-rotu, že nepovídá žádné hlouposti; ne, je to člověk hodnověrný a žádný mluvka. Však i já budu vyprávět o strašidlech.“

Když jsem ještě nosil dlouhé vlasy — žil jsem odmalíčka jako v ráji —, zemřel miláček našeho starého, namouvěru, pravá perla, hoch k zulíbání a vtělená dokonalost. Jeho matka ho chudinka oplakávala a několik nás s ní sdílelo smutek, a tu najednou začaly svištět čarodějnice; bylo to, jako když pes honí zajíce. Měli jsme tenkrát člověka z Kappadokie, dlouhána, plného kuráže a siláka: i rozzuřeného býka dovedl zvednout. Ten odvážně vytasil

meč, vyběhl před vrata, ovinul si pečlivě levou ruku a proklál divou ženu asi v tomto místě — ať zůstane zdravé, čeho se dotýkám. Slyšíme zasténání, ale — mluvím svatou pravdu — čarodějnicí samu jsme neviděli. Avšak ten náš kolohnát, jak se vrátil, svalil se na postel a celé tělo měl samou modřinu, jako by byl biči spráskán, jistě proto, že se ho dotkla zlá ruka. My zavřeli vrata a vrátili jsme se zas do práce; ale když matka chtěla obejmout mrtvolu synovu, hmátne a vidí otýpku slámy: nemělo to srdce ani vnitřnosti, vůbec nic. Čarodějnice totiž hocha už unesly a podložily slaměného panáka. Věřte tomu, prosím vás: jsou vědmy, jsou noční příšery a převracejí všechno naruby. Ale ten kolohnát potom už byl pořád jako nespívající a za několik dní v deliriu umřel.“

/64/ Divíme se tomu, ale zároveň věříme, políbíme stůl a prosíme noční ženky, aby zůstaly ve své říši, až se budeme vracet z hostiny.

A již se mi zdálo, že hoří více světla a že se vzhled jídelny docela změnil. Vtom Trimalchio zvolal: „Jářku, Plocame, nemáš, co bys vypravoval? Ničím nás nepobavíš? Bývals veselejší patron, pěkně jsi přednášel divadelní verše a zpíval písničky. Ach, ach, kam se poděly ty zlaté časy!“

„Moji koníčkové už doběhali,“ odpověděl oslovený, „od té doby, co mám pakostnici. Bývalo jinak, když jsem byl mladíček: málem jsem si uhnal souchotě ze zpěvu. A jak jsem tančil a recitoval a uměl hrát výstup *U holiče!* Kdo se mi mohl kdy rovnat, leda jediný Apellés.“ A přiložil ruku k ústům a hvízdal cosi odporného, o čem potom tvrdil, že to bylo řecké.

Trimalchio sám též potom napodobil trubače a zadíval se na svého milce, jemuž říkal Krésus. Byl to hoch se za-

nícenýma očima a s velmi špinavými zuby; zelenou stužkou ovíjel černou, hnusně tlustou čubku, položil ji na podušku krajíc chleba a epal jej do ní, ač se nažrané zvíře vzpíralo. Přitom si Trimalchio vzpomněl, že má svého Scylaka, i dal přivést tohoto „strážce domu i domácnosti“. Za okamžik přivedli obrovského psa, uvázaného na řetěze. Vrátný ho kopl, aby lehl, a on se položil před stolem. Tu Trimalchio, házeje mu bílý chléb, pravil: „Nikdo v celém domě nemá mne tak rád jako on.“

Ze zlosti, že pán tak neobyčejně Scylaka chválil, postavil hoch čubku na zem a štvál ji do rvačky. Scylax ovšem podle psí nátury ohlušil jídelnu děsným štěkotem a málem by byl Krésovu Perlu na kusy roztrhal.

Výtržnost se neomezila jen na tuto rvačku: svícen převržený na stůl potloukl všechno křišťálové nádobí a postříkal několik hodovníků vřelým olejem.

Trimalchio, aby se nezdálo, že ho ztráta mrzí, políbil hoch a kázal mu, aby si mu sedl na záda. Ten nemeškal, vsedl naň jako na koně, poplácal mu několikrát dlaní po lopatkách a se smíchem volal: „Papulo, papulo, kolik je to?“

Pak se Trimalchio opět na chvíli utišil, dal namíchat vína do veliké nádoby a podělit pitím všechny otroky, kteří seděli u nohou hostí, ale s podmínkou: „Kdyby někdo nechtěl pít, vlej mu to na hlavu. Ve dne vážně, teď ve se!“

/65/ Po tomto projevu přízně přišly na stůl delikatesy, ale — věřte mi — již vzpomínka na ně budí ve mně ošklihost: místo kvícal přinesli každému hostu po jednom vykrmeném kuřeti a husí vejce s kloboučkem; Trimalchio nás velmi důtklivě pobízel, jen abychom jedli, že kuřata jsou vykostěna.

Vtom udeřil úřední sluha na dveře jídelny a vešel hodovník v bílém šatě a s četnou družinou. Mne zmátl dů-

stojný jeho zjev, myslil jsem si, že přišel praetor, a proto jsem se chystal povstat a bosé nohy spustit na zem. Agamemnon se však zasmál mým rozpakům. „Upokoj se, blázínku. Je to Habinnas, člen šestipanského úřadu a zároveň kamenický mistr, který prý dělá nejlepší náhrobky.“

Jeho slova mne uklidnila; lehl jsem si zase a s úžasným obdivem pozoroval vcházejícího Habinnu. Ten byl již opilý a položil své choti ruce na ramena. Byl ověšen několika věnci a po čele mu stékala do očí voňavka. Posadil se na čestném místě a ihned požádal o víno a horkou vodu. Trimalchio měl radost z jeho veselé nálady, sám si dal také přinést objemnější pohár a ptal se, jak ho u Scissů uvítali.

„Všecko jsme měli,“ odpověděl, „jen tys nám chyběl, vždyť v myšlenkách jsem byl zde. A namouvěru, dobře jsme se měli. U Scissů byl propuštěn na svobodu otrok, když ležel na smrtelné posteli, a k uctění nebožtíka se potom dávala skvostná pohřební hostina. A budou asi hodně doplácet nájemcům daně z propuštěnců; ti cení totiž nebožtíka na padesát tisíc. Ale bylo tam přece jen hezky, třebaže jsme byli nuceni polovinu pití vylít na jeho kostičky.“

/66/ „No, ale co jste měli k jídlu?“ ptal se Trimalchio.

„Povím ti, dovedu-li to, neboť mám tak dobrou paměť, že často zapomenou i své jméno. Napřed jsme tedy měli vepřovou ve věnci uzenic a okolo pusinky, výtečně upravené slepičí drůbky, mozečky a kvašený chléb bez přísad, který mám radši než bílý; dodává síly, a když jdu na velkou stranu, nemám potíže. Další jídlo byl studený náky a k tomu výborný hispanský víno, nalitý na horkej med. Z nákypu jsem nesnědl ani kousíček, medu jsem se pořádně nadlábnul. Dokola byl podáván hrách, boby, kaštanů, co kdo chtěl, a pro každého jablko. Vzal jsem si ale dvě a hle, mám je tu svázaný v ubrousku, protože jak nepřinesu

nějaký dárek svému pacholíčkovi, dostanu co proto. Potom — má paní mi dobře připomněla — byl tam přichystán kus medvědin, a když ji Scintilla nevědomky okusila, byla by málem vyvrhla vnitřnosti; zato já jsem jí snědl víc než libru, vždyť chutnala docela jako kančí. Já říkám: pochutná-li si medvěd na našinci, proč by si našinec neměl tím spíše pochutnat na medvědu?

Nakonec jsme měli měkký sýr ve vinném moštu, každý po jednom hlemýždi, paštiky z drobů a jater na miskách, vejce s kloboučky, řípu, hořčici a — s odpuštěním — mísu podělaného. Taky dávali kolovat v nádobce kmín zavařovaný v octě. Někteří si ho nestydatě nabrali až tři hrsti. Uzenou kýtu, tu jsme si již odpustili. Ale prosím tě, Gaie, pověz mi, proč Fortunata není u stolu?“

„Však ji znáš,“ řekl Trimalchio, „dokud neuklidí stříbro a nerozdělí zbytky otrokům, nevezme ani vody do úst.“

„Ale nesedne-li si ona ke stolu,“ odpověděl Habinnas, „já se ztratím,“ a již se zdvíhal k odchodu, když tu veškerá čeleď na dané znamení na Fortunatu čtyřikrát a ještě jednou zavolala. Přišla tedy, podkasaná žlutozeleným pásem, takže vespod bylo vidět tuniku třešňové barvy, točené kroužky na nohou a pozlacené řecké střevíce. Utřela si ruce šátkem, jež měla na krku, přisedla na pohovku, kde si hověla Habinnova choť Scintilla, uvítala ji tleskáním, políbila ji a pravila: „Že ses konečně dala vidět!“

Došlo také k tomu, že Fortunata stáhla své náramky z tlustých paží a ukazovala je udivené Scintille. Nakonec odepjala i kroužky z nohou a sňala z hlavy zlatou sítku, o níž říkala, že je ze zlata ohněm zkoušeného. Trimalchio si toho všiml, dal si vše přinést a pravil: „Vidíte, ženské okovy! Tak se my hlupáci okrádáme. Má to vážit šest a půl libry. Ale zato já mám náramek deset liber těžký, tolik, co dělá tisícina z výtěžku obětovaného Mercuriovi.“ Nakonec ještě, aby se nezdálo, že přehání, dal přinést

váhy, aby si každý mohl náramek převážít. Scintilla nebyla lepší: sňala s krku zlaté srdíčko, jemuž říkala Štěstíčko, vyňala odtud pár náušnic a dala je na oplátku prohlížet Fortunatě se slovy: „Laskavostí mého pána nikdo nemá lepší.“ „Cože,“ řekl Habinnas, „vypumpovala jsi ze mne poslední groš, abych ti koupil ty skleněné fazole. Namouduši, kdybych měl dceru, uřezal bych jí uši. Nebýt ženských, všechno bychom měli za babku, ale takhle je to: vrabce vydělat a husu strávit.“

Zatím podnapilé ženy, vydrážděny těmi řečmi, smály se mezi sebou a líbaly se; jedna se chlubila svou starostí o hospodářství, druhá zase hovořila o záletnosti a nedbalosti svého muže. Když tak měly hlavy sestřčeny dohromady, Habinnas nepozorován povstal, chytil Fortunatu za nohy a hodil je na pohovku. „Jé, jé!“ křičela vidouc, že se jí tunika svezla nad kolena. Pak položila hlavu Scintille do klína a zakryla si šátkem obličej zrudlý studem.

/68/ Po přestávce pak Trimalchio poručil, aby se přinesly „druhé stoly“: sluhové vynesli všechny stoly a přinesli jiné; též rozsykali piliny, zbarvené šafránem, rumělkou — a co jsem ještě nikdy neviděl — i práškem z mاستku. Trimalchio hned poznamenal: „Tímto chodem byl bych se ovšem mohl spokojit: vždyť máte druhé stoly. Ale máš-li něco dobrého, sem s tím!“

Zatím otrok z Alexandrie, který naléval vřelého nápoje, napodoboval slavíka a Trimalchio přitom několikrát volal: „Něco jiného!“ A hle! zas jiná hra: otrok, sedící Habinnovi u nohou, vykřikl, asi na rozkaz pánův, jasným hlasem:

„Pevně jsa odhodlán plout, byl zatím v středu své cesty Aeneas.“

Nikdy neuhodil v mé ucho protivnější zvuk, neboť kromě toho, že buď zesiloval, nebo tlumil hlas a barsbarsky

prznil text, ještě tam vplétal verše z lidové frašky, takže se mi tehdy poprvé sám Vergilius zhnusil.

Když konečně přestal, Habinnas mu přesto zatleskal a řekl: „Nikdy nechodil do školy, ale já jsem ho poslal na jarmarky, aby poslouchal dryáčníky. A proto nemá sobě rovného, ať chce napodobovat vozky nebo dryáčníky. Zpropadeně nadaný hoch: je ševcem, kuchařem, cukrářem v jedné osobě, zkrátka otrok všemuhl. Ale dvě vady má přece; nemít těch, byl by vtělená dokonalost: je obřezaný a chrápe. Neboť toho, že šilhá, nedbám; dívá se jako Venuše. Taky nic nesmlčí, protože má oko pořád jinde. Za tři sta denárů jsem ho koupil...“

/69/ „Nevypočítals ještě zdaleka vše, co umí ten ničema otrok,“ vpadla mu do řeči Scintilla, „je to kurevník; však se postarám, aby dostal znamení na čelo.“

Trimalchio se zasmál: „Je v něm vidět Kappadoka. Nic si neodepře a namouvěru, chválím mu to; vždyť po smrti nikdo už nic nedostane. A ty, Scintillo, nebuď žárlivá! Věř mi, známe vás taky. Tak jistě si přeju všeho dobrého, jako že jsem ženu svého starého osekával, až jsem vzbudil i u něho podezření, a proto mě poslal za správce na venkov. Ale dost už, hubo, tu máš chleba!“

Jako by chvála náležela jemu, ten ničema otrok vyňal ze záhybu šatu hliněnou lampu a přes půl hodiny na ni foukal jako trubač; Habinnas si stiskl spodní ret a přízvukoval mu. Nakonec se ještě otrok postavil uprostřed a hrou na píšťalky ze seřiznutého rákosu napodoboval flétnisty ze sboru, pak zase v cestovním plášti a s bičem v ruce dělal poháněče mezků, až ho Habinnas zavolal k sobě, políbil ho a dal mu napít: „Výborně, Masso, dostaneš ode mne střevice.“

A nebylo by konce tolika trampotám, kdyby nebyli přinesli zákusky: kvíčaly z pšeničné mouky s nádivkou z hrozinek a ořechů. Potom přišly ještě kdoule poseté

ostny, takže vypadaly jako ježci. A to se ještě dalo snést, ale další chod ještě zrudnější se nám ošklivil tak, že bychom byli raději zemřeli hladem. Pak totiž předložili, jak jsme se domnívali, vykrmenou husu obloženou rybami a pernatci všeho druhu a Trimalchio řekl: „Přátelé, co zde vidíte před sebou, je všechno uděláno z jedné hmoty.“ Já, bystrá hlava, ihned jsem se dovtipil, co to je, a pohlédnuv na Agamemnona pravím: „Divil bych se, není-li tohle všechno uděláno z vosku nebo aspoň z hlíny. V Římě jsem viděl, že se o saturnáliích dělají taková napodobená jídla.“

/70/ Ještě jsem nedopověděl a Trimalchio řekl: „Kéž by mi tak přibývalo — na majetku, ne na těle —, jako že tyhle věci udělal můj kuchař z prasete. Není vzácnějšího člověka nad něj. Chceš-li, ze sviňské pušky ti udělá rybu, ze slaniny doupňáka, z kýty hrdličku a z ledviny slepici. Měl jsem šťastný nápad, když jsem mu dal hezounké jméno: jmenuje se Daidalos. A poněvadž je hodný, přinesl jsem mu z Říma darem nože z norické oceli.“ A hned je dal přinést a prohlížel je s obdivem. I nám dovolil, abychom na svých tvářích zkusili, jak jsou ostré.

Znenadání vkročili do síně dva otroci, jako by se byli pohádali u studně: aspoň měli ještě na ramenou džbánky. Trimalchio je chtěl rozsoudit, avšak ani ten, ani onen nebyl s jeho rozhodnutím spokojen a rozbili si navzájem džbány klackem.

Strnulí nad drzostí opilců, upřeli jsme zraky na jejich rvačku a zpozorovali jsme, jak z bříšek džbánů padají ústřice a hřebenatky a jak je otrok sbírá na mísu a roznáší dokola. Vynalézavý kuchař se nedal zahanbit tímto nádherným kouskem: přinesl na stříbrném rožni hlemýždě a zpíval třaslavým a odporným hlasem.

Stydím se mluvit o tom, co následovalo. Neslýchaná dosud věc: vlasatí otroci přinesli na stříbrné míse voňav-

ku, ovinuli hostům u stolu ležícím kotníky a lýtka věnečky, načež jim natřeli nohy. Potom se něco téže voňavky ulilo do konvice na víno a do lampy.

Fortunata dostala chuť si zatančit; Scintilla také již tropila více hluku rukama než ústy; vtom zavolal Trimalchio: „Filargyre, dovoluji ti, aby sis přisedl ke stolu, a řekni to i své družce Menofile; i ty, Carione, si přisedni, ať jsi pověstný fanoušek zelených.“

Zkrátka, málem nás shodili z lehátek, jak byla hned celá síň plná služebnictva. Já jsem aspoň zpozoroval před sebou u stolu toho kuchaře, který uměl udělat z prasete husu; čpěl omáčkou a kořením. A neměl dosti na tom, že leží u stolu, nýbrž hned také napodoboval herce v tragédii Efesa a několikrát vyzval svého pána k sázce, že „zelený“ dostane o příštích hrách v cirku první cenu.

/71/ Trimalchio, rozveselen touto náruživostí, pravil: „Přátelé, otroci jsou taky lidé a stejně pijou mlíko matčino, třebaže je zlej osud ponižil. A nestane-li se mi nic zlého, brzy se napíjí jako svobodní, dávám jim, zkrátka a dobře, ve své závěti svobodu. A Filargyroví odkazují taky pozemek a jeho družku-otrokyni a Carionovi nájemní dům, peníze na splacení propuštěnecké daně a všechno zařízení. Svou Fortunatu totiž činím hlavní dědičkou a doporučuji ji všem svým přátelům. A to všechno oznamuji proto, aby mě čeleď měla už nyní tak ráda, jako kdybych byl mrtev.“

Všichni se jali děkovat pánovi za jeho dobrotu a tu on nechal žertů, dal přinést opis poslední vůle a četl ji za vzlykání čeledi celou od začátku až do konce. Pak se obrátil k Habinnovi: „Co říkáš, drahý příteli, stavíš mi náhrobek, jak jsem ti uložil? Moc tě prosím, dej k nohám mé sochy vytesat psíčka, věnce, nádobky na voňavky a všechny zápasy Petraitovy, aby mi bylo tvou laskavostí popsáno žít i po smrti. Mimoto ať má náhrobek v průčelí sto

stop a do hloubky dvě stě, chci totiž mít kolem svého popelu štěpy všech druhů a hodně révy. Je nesmysl, když někdo dbá o ozdobu svého obydlí zaživa a nestará se o takové, v kterém máme přebývat déle.

||A proto si především přeju, aby bylo poznamenáno: tento náhrobek ať nepřechází na dědice. Ostatně se postarám v závěti o opatření, aby se mi po smrti nestalo bezpráví; ustanovím totiž k svému hrobu jednoho propuštěnce na stráž, aby mi lidé neběhali na náhrobek konat svou potřebu. Prosím tě, udělej také na mém náhrobku... lodi plující za plného větru a mne, jak sedím na úředním křesle v lemované toze s pěti zlatými prsteny a sypu peníze z měšce mezi lid; vždyť víš, že jsem dal vystrojit obecné pohoštění, při němž každý dostal dva denáry. Myslíš-li, můžou se tam dát i jídelny a udělej také, jak se všechn lid má dobře. Po pravici postav sochu mé Fortunaty, jak drží v ruce holubici a vede psíka přivázaného k pasu, pak mého miláčka a objemné nádoby zasádrované, aby z nich víno nevyteklo. Taky můžeš vytesat rozbitou popelnici a nad ní hochu, jak pláče. Uprostřed sluneční hodiny, aby každý, kdo se na ně podívá, chtě nechtě četl moje jméno. Rozmysli si také bedlivě, zda bys za dosti vhodný pokládal tento nápis:

Zde odpočívá Gaius Pompeius Trimalchio Maecenatianus. Hodnost šestipanská byla mu udělena za jeho nepřítomnosti. Mohl se sice v Římě dostat do všech úřadů, on však nechtěl. Muž zbožný, statečný a věrný. S málem začal, třicet miliónů sesterciu zanechal, a nikdy neposlouchal filosofa. Buď zdrav — ty též!

/72/ Trimalchio domluvil a zaplakal hořce, plakala i Fortunata, plakal i Habinnas a nakonec, jako by bylo služebnictvo pozváno na pohřeb, i jeho bédování se ozývalo celou jídelnou. Ba i mně samému bylo do pláče, když tu Trimalchio řekl:

„Když tedy víme, že umřeme, proč bychom neužívali života. Jako že si přeju vidět vás šťastnými, pojďme do lázně; sázím se, že vás to nebude mrzet. Hřeje jako kamna.“

„Ano, ano,“ pravil Habinnas, „nic není nad to udělat si z jednoho dne dva,“ povstal a šel bos za tleskajícím Trimalchionem.

Pohlédnu na Ascylda a pravím: „Co myslíš? Já když jen uvidím lázeň, budu v tu chvíli nebožtík.“ „Dělejme, jako bychom souhlasili, a zatímco oni půjdou do lázně, proklouzneme v tlačeni.“ Ujednáno, a s Gitonem v čele jsme prošli sloupovím ke vchodu, kde nás pes uvázaný na řetěze přivítal takovým štěkotem, že Ascyldos leknutím spadl do nádržky s vodou. Také já, který jsem se obával i namalovaného psa a byl jsem rovněž opilý, když jsem chtěl pomoci plovoucímu druhu, sám jsem byl stržen do vody. Ale zachránil nás vrátný, jenž zakročil, utišil psa a nás třesoucí se zimou vytáhl ven. Již předtím velmi vtipnou lstí uchlácholil psa Giton: vše, co jsme mu dali od oběda, naházel štěkajícímu psu, a ten zabrán do žraní zapomněl na zuřivost.

Ale když jsme mokří a zkrehlí prosili vrátného, aby nás puštil za bránu, pravil: „Jsi na omylu, myslíš-li, že vyjdeš dveřmi, jimiž jsi přišel: ještě nikdo z hostí nikdy nebyl vypuštěn týmiž dveřmi: jedněmi vcházejí, druhými vycházejí.“

/73/ Co jsme si měli počít, my ubožáci, zavření v novém labyrintu, když jsme již sami toužili po koupeli? Prosili jsme tedy vrátného, aby nás zavedl do lázně; shodili jsme šaty, které dal Giton sušit hned u vchodu a vešli jsme do lázně, jež byla těsná a podobná nádržce v studených lázních. Tam stál Trimalchio vzpřímen. A ani zde nebylo lze uniknout jeho malichernému vychloubání: říkal, že nic není lepší než se koupat pohodlně doma a že kdysi právě

na tom místě stával mlýn. Potom se unaven usadil a zlákan ozvěnou v koupelně, roztáhl opilou hubu na celé kolo a potvořil písňe Menekratovy, jak tvrdili ti, kdo rozuměli tomu, co povídal.

Jedni hodovníci se drželi za ruce, běhali kolem okrouhlé nádržky a řvali: ty a já, ty a já, tralala. Jiní s rukama dozadu založenými snažili se zvednout (v zubech) z podlahy prsteny, jiní opět klečíc ohýbali šíje dozadu tak, aby se hlavou dotkli špiček palců. Zatímco si ostatní takto krátili chvíli, vstoupili jsme do vany, v níž hřáli vodu pro Trimalchiona.

Když se nám opilost vykouřila, zavedli nás do jiné jídelny, v níž Fortunata rozložila své skvosty, takže jsem viděl nahore svítilny... bronzové sošky rybářů, stoly celé ze stříbra, hliněné poháry dokola pozlacené a víno cezené před našima očima. Tu Trimalchio zvolal: „Přátelé, dnes slaví postřižiny vousů můj otrok, člověk pořádný (abych to nezakřikl!), který i drobeček sebere. Proto si popřejme a hodujme až do rána!“

/74/ Za jeho řeči zakokrhál kohout. Trimalchio byl tím hlasem přiveden z dobré míry, dal víno vylít pod stůl a lampu pokropit nesmíšeným vínem, také prsten přendal z levé ruky na pravou a pravil: „Ne bez příčiny dal tento muzikant znamení; buď povstane požár, nebo někdo v sousedství vypustí duši. Jen aby to bylo daleko od nás! Kdo toho sejčka přinese, dostane dáreček.“

Ještě nedořekl, a přinesli kohouta ze sousedství, Trimalchio poručil ho zabít a uvařit v kotli. Onen mistrný kuchař, jenž před chvílí nadělal z prasete ryb a ptáků, ho rozkrájel a vhodil do hrnce. Zatímco Daidalos nabíral vřelou tekutinu, Fortunata mlela v mlýnku z pušpánového dřeva pepř.

Když se pak zákusky snědly, Trimalchio pohlédl na služebnictvo a pravil: „Což vy jste dosud nejedli? Odejděte,

ať nastoupí druhá směna.“ Vystřídalo je tedy jiné oddělení, přitom první volali: „Sbohem, Gaie!“ druzí: „Buď zdráv, Gaie!“

Tehdy teprve byla naše veselá nálada pokažena; když tam totiž mezi novými sluhy vkročil velmi hezký hoch, Trimalchio ho strhl k sobě a dlouho líbal. Fortunata, aby mu ukázala, že si může něco dovolit, mu vynadala, že nedovede ovládnout svou vášň, nazvala ho za to neřádem a nestydou a nakonec ještě dodala: „Ty pse!“ Trimalchio zase, uražen nadávkami, hodil jí do obličeje pohár. Vzkřikla, jako by byla přišla o oko, a třesoucí se ruce přitiskla k obličejí. Také Scintilla byla všecka poděšena a skryla polekanou přítelkyni ve svém klíně. Mimoto i onen ochotný hošík přikládal jí k tváři studený džbáneček; Fortunata si naň položila čelo a dala se do nářku a pláče.

Ale Trimalchio se do ní pustil: „I hledme, jakou má ta bajadéra špatnou paměť. Já ji odvedl z otrockého tržiště a pořádného člověka z ní udělal. A ona se teď nafukuje jako žába, ani kouska studu v těle nemá; špalek, ne ženská. Ale rovné k rovnému, zlá žena chudému. Ať je mi ochranný bůh milostiv, jako že se postarám, aby ta hubatá princezna z Nemanic zkrotla. A já hlupák mohl dostat deset miliónů sesterciů věna. Ty víš, že nelžu, Agatho, voňavkář v krámu paní sousedky vzal mě stranou a říkal mi: „Radím ti, nenechávej svůj rod vymřít.“ Ale já, že jsem pytel dobroty a nechtěl jsem se zdát lehkomyšlným, sám jsem si zarazil do stehna sekyru. Nuž dobrá! Však uvidíš, že mě budeš jednou nehtíčkem ze země hrabat. A abys hned teď poznala, co sis nadrobila: Habinno, nechci, abys dával její sochu na můj náhrobek, ať nemám po smrti hádky; ano, a aby viděla, že dovedu být zlý, nechci, aby mě po smrti líbala.“

/75/ Když skončil to své hromobití, Habinnas prosil, aby se již přestal hněvat: „Nikdo z nás není bez viny, jsme

lidé, ne bohové.“ Totéž říkala plačky i Scintilla, oslovovala ho „Gaiel“ a prosila ho při jeho géniovi, aby se obměkčil.

Trimalchio se déle nezdržel slz:

„Jářku, Habinno, věru že ti ze srdce přeju, abys všecko dobré ve zdraví užil: ale udělal-li jsem něco špatného, naplij mi do tváře. Políbil jsem tohohle znamenitého hoch! Ne pro jeho krásu, ale protože je hodný; umí počítat na desetiny, plynně číst, pořídil si z denního výdělku gladiátorský kroj, lenošku si koupil ze svého a dva poháry. Nezaslouží si, abych si ho všimal? Ale Fortunata to zakazuje! Co si to myslíš, ty pávice? Radím ti: sněz si, co sis dobrého navařila, ty ostříži, a nedopaluj mě, miláčku! Ne-li, ucítíš můj vztek. Znáš mě: co si jednou umíním, je jako hřebíkem přibito. Ale obraťme list!

Přátelé, hleďte, ať se máte dobře. Vždyť já taky býval jen to co vy, ale vlastním přičiněním jsem to tak daleko dotáhl. Mít trochu filipa, ten z člověka udělá něco, ostatní jsou samé hlouposti. Dobře koupit, dobře prodat, ať říká kdo chce co chce. Já se štěstím div nezalknu. — Ty ještě pláčeš, chrápalko? Však se postarám, abys měla proč plakat nad svým osudem. — Ale, jak jsem už řekl, mně dopomohla vlastní zdatnost k nynějšímu blahobytu. Když jsem přišel z Asie, nebyl jsem větší než tenhle svícen; a zkrátka, měřil jsem se denně na něm, a abych měl zobák dříve zarostlý, mazával jsem si pysky olejem z lampy. Přesto však jsem byl čtrnáct let pánovi miláčkem; co pán poručí, není hanba. Já však i naši paní jsem činíval zadost. Víte, co tím chci říct, ale mlčím, protože nejsem z chlubných lidí.

[76/ Ostatně jsem se z vůle bohů stal pánem v domě, a hle, starého jsem měl v hrsti. Nač o tom mnoho mluvit: vedle císaře učinil dědicem i mne a nabyt jsem jmění panského stavu. Ale člověk nemá nikdy dost. Dostal jsem

chut do obchodů. Abych vás podrobnostmi nenudil, vystavěl jsem asi pět lodí, naložil na ně víno — a tenkrát platilo tolik co zlato — a poslal do Říma. Řekli byste, že to bylo jako z udělání: všechny lodi ztroskotaly; svatá pravda, žádný výmysl. V jednom dni Neptunus pohltil třicet miliónů sesterciů. A myslíte, že jsem ztratil hlavu? Namouvěru, ani jsem po těch ztracených penězích nevzdech, jako by se bylo nic nestalo. Vystavěl jsem si jiné lodi, větší, lepší a šťastnější, takže každý řekl, že jsem chlapík. Znáte to: ve velké vodě — velké ryby. Naložil jsem zase vína, sádla, bobů, vonných masť a otroků.

V té tísní udělala Fortunata dobrý skutek: prodala všechno své zlato, všechny šaty a položila mi na ruku sto zlatáků. To byl kvas mého jmění. Rychle se daří, čemu přejí bohové: za jedinou tu plavbu jsem shrábl na deset miliónů sesterciů. Ihned jsem koupil zpět všechny pozemky, které patřily mému pánovi. Vystavím dům, nakoupím otroků a čeho jsem se dotkl, rostlo jako z vody.

Když jsem nabyt víc jmění, než má celé mé rodiště, řekl jsem si: dost! Nechal jsem obchodu a půjčoval jsem peníze propuštěncům. A když mně, bůh mi svědkem, moje zaměstnání už nevonělo, poučil mě hvězdář příšlý právě do našeho města, Řečiček jménem Serapa, samotným bohům mohl radit. Ten mi pověděl i to, co jsem zapomněl, všecko od a až do zet mi vyložil, ledví mi prokoukl, divže mi neřekl, co jsem den předtím jedl. Člověk by si pomyslel, že se mnou býval odjakživa.

[77/ Poslyš, Habinno — byls tuším při tom, jak řekl: „Ty sis ženu svého pána získal tím, co se nedá povídat; máš málo štěstí se svými přáteli; nikdo se ti nikdy neodvděčí, jak zasluhuješ; máš velké statky; chováš hada za řadry,“ a co bych vám neměl říkat, prozradil mi i to, že mi zbývá ještě třicet let, čtyři měsíce a dva dni života. Mimoto brzo budu dědit. To mi říká můj osud. Podaří-li

se mi spojit mé pozemky s Apulií, dost daleko to v životě přivedu. Zatím s pomocí Mercuriovou jsem postavil tento dům.

Jak víte, byla to chajda, teď je to palác. Má čtyři jídelny, dvacet ložnic, dvě sloupořadí z mramoru, v poschodí jídelnu, ložnici, kde já sám spím, hnízdečko této zmije a dole hezounkou vrátnici; i pro hosty máme dost hostinských pokojů. Zkrátka když sem přišel Scaurus, chtěl vzdycky jen u mne bydlet, a má přece po otci zděděný dům u moře. A mohu vám hned ukázat ještě mnoho jiných věcí. Věřte mi, má-li člověk groš, platí za groš; kolik máš, za to tě lidé mají. Tak je to s vaším přítelem: byl to červíček, nyní je král. Stichu, přines zatím rubáše, ve kterých se chce dát pochovat, přines i mast a trošku tekutiny z toho džbánů, co z něho mají být omyty mé kosti.“

[78] Stichus nemeškal a přinesl do síně bílou pokrývku a togu nachem lemovanou... [Trimalchio] nás vyzval, abychom zkusili, zda jsou z dobré vlny, a usmíval se: „Ty, Stichu, hled, ať se do toho nedají myši nebo moli, sic tě dám zaživa upálit. Chce být slavně pohřben, aby mi všechen lid žehnal.“

Hned potom otevřel lahvičku nardového oleje, pomazal nás všecky a pravil: „Doufám, že mi to bude po smrti tak milé jako zaživa.“ A víno? To dal vlít do konvice a řekl: „Myslete si, že jste pozváni na můj pohřeb.“

Zle se už člověku dělalo z toho, když dal Trimalchio, hnusně zmožený opilostí, jako nové číslo zavolat do jídelny trubače na rohy a zabcřen do několika podušek natáhl se přes okraj lehátka a zvolal: „Myslete si, že jsem umřel, a zahrajte něco pěkného.“

Trubači zahráli pohřební nápěv a zvláště otrok obstaravatele pohřbů Procula, jenž zaujímal v svém cechu první místo, zatroubil fortissimo, že vzbouřil ze spánku všechno sousedstvo. A tak ponocní, kteří hlídali sousední čtvrt,

v domnění, že u Trimalchiona hoří, náhle prudce vyrazili dveře a jali se řádit po svém zvyku vodou a sekerami.

My užili této nadmíru vhodné příležitosti, zmizeli jsme Agamemnonovi a horempádem jsme prchli, jako by tam opravdu hořelo.

Rozchod přátel * Nový společník

[79] Avšak nebyla po ruce pochodeň, abychom si jí posvítili při tom bloudění, a ani půlnoční ticho již nedávalo naději, že potkáme chodce se světlem; k tomu jsme byli ještě opilí a nevyznali se v těch místech, což by nám bylo i ve dne vadilo. A tak jsme skoro po celou hodinu klopýtali s nohama do krve zraněnými přes ostré kamení a čnějící střepy, než jsme vyvázli vtipným opatřením Gitonovým. On totiž den předtím ze strachu, aby ani za denního světla nezabloudil, chytře poznamenal všechny pilíře a sloupy křídou a tyto čáry, jež prorážely i za temné noci znatelnou bělostí, přivedly nás zbloudilé na pravou cestu. Měli jsme ovšem dosti nahnáno, i když jsme už přišli k hostinci. Stařena sama, jež hodně dlouho s hosty popíjela, usnula totiž tak tvrdě, že by ji byl nevzbudil ani oheň nad hlavou. A snad bychom byli museli přenocovat na prahu, kdyby nebyl přijel posel Trimalchionův s desíti vozy. Bez dlouhého hřmotu rozrazil dveře hostince a pustil nás dovnitř.

*

Bozi, bohyně, jaká noc to byla!

*Lože měkounké! V horkém objetí tom
duše ze rtů nám přetékaly, z těla*

v tělo bloudíce. Sbohem, lidské strasti!

Tak jsem blažen až na práh smrti vstoupil.